СЕРПЕНЬ

1979

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 16 (1058)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. В. ШИРЯЄВА

Найновітніший варіант давньої байки.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

НОВИНИ СЕРВІСУ

РОВНО. У липні минуло два роки відтоді, як А. М. Коваль здав у ремонтну майстерню по вул. Ленінській, 314 годинник своєї дружини «Слава». Натомість А. М. Коваль отримав квитанцію № 069541 від 11 липня 1977 р. Однак порадувати дружину відремонтованим годинником він і досі не може, позаяк «Слава» так сподобалася працівникам майстерні, що вони ніяк не можуть розстатися з нею.

* * *

КІРОВОГРАДСЬКА область. Мешканець селища Молодіжного М. Д. Рощин 2 грудня 1978 р. здав для перефарбування в Долинський райпобутхомбінат свої штани. За два тижні — відповідно до квитанції № 463867 — вони з зелених мали стати вишневими.

Проте ні вишневих, ні зелених штанів їх власник так більше й не побачив. Штани щезли, підтвердивши рекламне твердження про те, що сервіс здатний творити чудеса.

ВІДКРИЛАСЯ ВИСТАВКА

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У селі Ометинці Немирівського району відбулося урочисте відкриття виставки безгосподарності. Відвідувачі ознайомилися з першими експонатами — кількома розкомплектованими насосними станціями вартістю 300.000 карбованців — без вимірювальних приладів і дощувальних апаратів, з непридатними для експлуатації пошкодженими трубами тощо. У книзі відгуків з'явилися перші подяки організатору виставки — голові колгоспу ім. Яценка М. Ф. Домченкові.

ОГОЛОШЕННЯ ТАП

До відома керівників Кіровського цукрового заводу Сумської області:

Тракторний навантажувач вартістю близько десяти тисяч карбованців, якого вони, можливо, будуть розшукувати, знаходиться там же, де його покинули торік: у багнюці на станції Суми.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

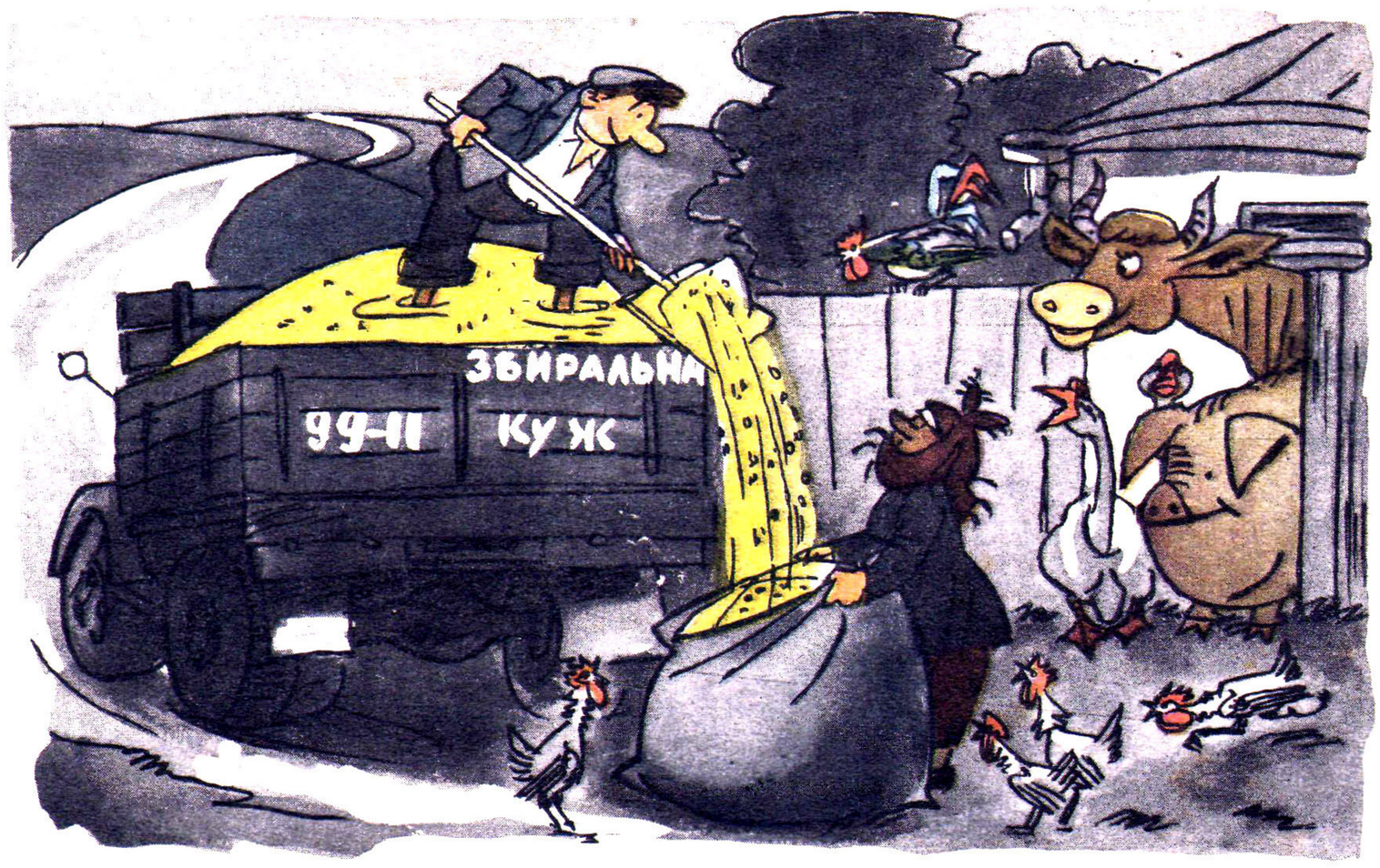

Самоскид-хапуга.

КОНЦЕРТ для приватної вітальні

Чужі речі беруть з дозволу або крадькома. У першому випадку їх повертають, у другому, як мовиться, можуть і заграти. Часом навіть і не хочуть назавжди щось узяти, а лише тимчасово, нібито напрокат, але обставини бувають вищими за нас, і доводиться з крадькома позиченим вікувати.

Пам'ятається, у давніші часи сталася трагедія з одним громадянином. Прихопив він у сусідньому селі коня. Не назавжди, а так — у тимчасовій невідкладній потребі. Скористався вороним, а назад повернути таємно не може. Тільки-но поведе його темної ночі до хазяйського обійстя, а жеребець як заіржe! Скоче громадянин на нього і з плачем гайда назад. Мерзотна тварина попалась.

Їздив чоловік отак довгенько, аж поки стежки не набив від тої хати до своєї. А тоді вже господар коня скористався наїжденою дорогою, прийшов і забрав вороного. Подейкують, що при передачі жеребця хтось комусь нам'яв шию. Одні твердять, що то господар дав раза громадянинові, інші — що громадянин позичив цибулі господареві за погане виховання коня. Щось там таке було, хоч, звісно, коні не винні.

Або взяти інший випадок. У Бродівській музичній школі запланували на 1979 рік придбати три піаніно. Взагалі-то можна було б і два, бо третє рахувалось у паперах як таке, що є в наявності, але хтось його кудись тимчасово позичив. Не нам про теє знати, може і його ночами підносили назад до школи, а воно, анехтемське, іржало. Хоча стривайте, цей благородний інструмент, здається, не іржить. Та що б там не було, а стежинка набита лишилась. Інакше як би представники контрольно-ревізійного управління розшукали те піаніно? Доріжка привела до квартири директора школи В. В. Старухиної. Стоїть інструмент, до речі, теж вороний, чекає господаря. Насильства при передачі тут, зрозуміло, бути не може, бо господар — діти. Не стануть же вони вихователя...

Мушу вам признатися, що взагалі з тою музикою діло клопітне. Любить вона в наших краях по приватних вітальнях волочитися. Де ті Броди, а де Дрогобич, а стиль у неї однаковісінький. У тутешньому музучилищі для обладнання кабінетів вирішили придбати п'ять магнітофонів «Айстра» по ціні 253 карбованці штука. Взяв цю місію на себе лаборант М. П. Добрянський. Хвацький хлопець: сказав — зробив. Тільки, повірте на слово, не заграли ті «магніти» в музкабінетах. Ні, ні, не зіпсованими виявились. У добу всеосяжного контролю за якістю продукції такі неподобства, це знають усі, — рідкість.

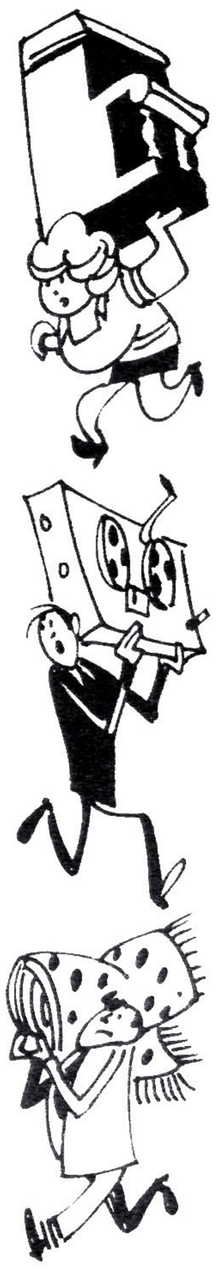

Магнітофони голубили на квартирах кваліфікований слух самого М. П. Добрянського і завуча училища М. Ф. Мамайчука. Тільки не всі п'ять, а лише два з них. Решти взагалі не виявилось.

До речі, у деяких дрогобичан вважається ділом чемним і порядним, коли державні речі розтягаються по домівках масово. Магнітофони, придбані для училища у попередні роки, теж веселять публіку у власних вітальнях викладачів.

Прийнято вважати, що люди мистецтва не дуже практичні. Мовляв, як почнуть катувати чоловіка музи, то не второпає він, чи їсти хочеться, чи спати. Але, то, мабуть, раніше такі настирливі музи були. А як ниньки подивитися, то люди ніби й відають, що творять.

Повернемося у пошуках прикладу в уже згадуване місто Броди. У райвідділі культури по глибоких аналізах справ і по великій задумі, як їх поліпшити, вирішили в цьому році кинути майже тридцять тисяч карбованців для устаткування сільських культосвітніх установ необхідним інвентарем. А й справді, куди далі, якщо, приміром, у клубі села Збруї немає навіть елементарного телевізора?

Взялися до роботи і накупили на половину відпущеної суми... портьєрного полотна і килимних доріжок. У чиїх апартаментах вони створили, як мовиться, відповідний затишок, ми не досліджували. А в Збруях телевізора так і немає. А мо', він і є, тільки десь інде? Мо', його хтось крадькома позичив, як той вороного чи ті магнітофони? І спостерігає той хтось на екрані, як динамівці ганяють м'яча по зеленому полю, і охкає від різних індивідуальних емоцій.

Так і хочеться побажати йому, щоб охнув він від чогось іншого, але — не можна. Нечемно. А це дуже важливо — бути чемним і порядним. Тим більше — в такій тендітній галузі, як культура.

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Людина вже так влаштована, що їй час від часу хочеться їсти. І не якнебудь, а калорійно. А по можливості — ще й смачно.

Отож нічого дивного в тому немає, що мешканець міста Києва на прізвище Петер, зайшовши до хлібного магазину, обурюється:

— А що, батонів іще не завезли? І рогаликів нема? Чортійщо!

Справді: чортійщо. У хлібному магазині повинні бути, окрім чорного, сірого та білого хліба, ще й батони, і рогалики, і сайки, й бублики. І якщо їх нема в цей момент — значить, їх підвезуть через годину. Хіба, може, машина в дорозі зламається.

До речі, про машини. Згаданий тут нами товариш Петер очолює відділ збуту першого київського виробничого об'єднання «Авторемонт». Об'єднання, котре, як свідчить його назва, покликано швидко і якісно ремонтувати автомобілі, зокрема — для сільського господарства. Як же воно справляється з цією місією?

«У листопаді минулого року, — пишуть працівники автотранспортного підприємства Тетіївської райсільгосптехніки, — ми відправили на ремонт у це об'єднання дві автомашини: ГАЗ-51 і ГАЗ-53. Через два тижні одержали телеграму від товариша Петера: оплачуйте вартість ремонту — і забирайте машини! Відрядили ми до Києва трьох водіїв — і повернулись вони ні з чим. Через два тижні — нова телеграма: їдьте! Поїхали знову — і знову спіймали облизня. У третій приїзд нам нахабно запропонували забрати розукомплектований автомобіль ГАЗ-53, у якому не закривалися ліві дверцята, одне крило було з'їдене іржею, були відсутні кришка переривача і ротор, фільтр пального і ліхтарі. Четвертого разу тов. Петер прямо сказав: «А не заберете цього автомобіля — взагалі нічого не одержите!»

Вельми заздримо тому спокою, з яким тов. Петер сідає за обідній стіл і споживає хліб, вирощений руками, можливо, і тих же тетіївських хліборобів...

А ось лист із Львівщини. «Друже Перче! — пише голова колгоспу «Україна» Золочівського району М. О. Кузьменко. — Нам уже на протязі двох років набридла тяганина з Дніпропетровським комбайновим заводом, яким керує директор т. Покуса О. О. У 1977 році сам тов. Покуса запропонував нам здати їхньому заводові два трактори МТЗ-80 і навзамін одержати два бурякокомбайни, котрі нам дуже потрібні: ми вирощуємо цукрові буряки на 900-гектарній площі...»

Віддав, словом, колгосп на завод два трактори, а комбайн одержав лише один. Кількадесят листів, телеграм і особистих приїздів нічого не дали. «Забирайте свій трактор», — нарешті сказали.

Але і колгоспного трактора на території заводу вже не виявилось...

— Не може такого бути! — здивувався т. Покуса, коли ми йому телефоном повідомили про цей факт. — Цього року до мене ніхто з колгоспу «Україна» особисто не звертався!

Правильно! Бо представник колгоспу три дні даремно просидів у приймальні, та так і не добився прийому. Директор передав через свого начальника відділу збуту, щоб його такими дрібницями не турбували...

Цікаво, чи стурбувався б директор, якби в магазині у нього взяли гроші за цукор і сказали: «А цукру вам не дамо. Немає! Ходіть здорові й більше з такими дрібницями до нас не звертайтесь».

Втім, цілком можливо, що Олексій Олександрович особисто в магазин за продуктами не ходить...

«Дорогий Перче! — пишуть трактористи Хорольського агрохімцентру (Полтавщина) тт. Обідній та Сухацький. — Одержали ми новий трактор Т-150К, а він виявився бракованим. Двічі трактор побував на опорних базах Харківського заводу тракторних двигунів (у Решетилівці й Карлівці) і один раз — на самому заводі. Та дефекту так і не усунено. Ось уже більше півроку ми, механізатори, не займаємося корисною працею, а то знімаємо, то ставимо двигун на трактор...»

Страшно уявити, який скандал підняли б бракороби з вищеназваного заводу, якби їм у їдальні, скажімо, подали котлети без гарніру або сире тісто замість здобної булочки. А підсовувати металобрухт замість справжнього двигуна та ще й місяцями варити після цього з сільських трудівників воду — це, на їхній погляд, нормально.

А що сказали б працівники 5-го Київського авторемзаводу, якби вони побували в гостях у колгоспі імені Калініна Ічнянського району на Чернігівщині, а там їх пригостили сирою нечищеною картоплею, солом'яною січкою та іншими важкоперетравними делікатесами? А вони, між іншим, цілком заслуговують такого прийому після того, як халтурно відремонтували цьому колгоспові автомобіль ІЖ-2715 і ніяких претензій тепер слухати не хочуть...

І нарешті — лист з Миколаївщини. «Одержали ми у Вознесенській райсільгосптехніці три трактори, — пише механізатор радгоспу «Вознесенський» Ф. Карабчун. — Один з них виявився без ящика з ключами. В другому не було дзеркала, термоса для води, нагнітача для змазки, крана радіатора і щіток для протирання скла. З третього завідуючий складом на моїх очах почав знімати акумулятор, поставивши мене перед вибором: або акумулятор, або ящик з ключами...»

Як жаль, що цього завскладом не можна поставити перед вибором: або дірка від бублика, або хліб з таком! Ні-і, йому давай повноцінні харчі — калорійні, поживні. А не даси — такий тарарам здійме, що ого!..

У Сумському обласному комітеті народного контролю авторові цих рядків навели таку цифру: з 452 перевірених тракторів, які ремонтувалися в спеціалізованих майстернях області, у 89 було виявлено серйозні дефекти, а 24 відправлено на повторний ремонт. Ні на хвилину не сумніваємось в тому, що працівники цих майстерень, починаючи від рядових слюсарів і кінчаючи начальниками ВТК та завідуючими, харчуються регулярно і повноцінно. Агов, товариші ремонтники! Ну, як воно апетит? Чи не виникають, бува, під час прийому їжі небажані думки про те, якою ціною вам та їжа дісталася, не шкребуть, буває, кішки на серці, не скімлить совість?

Ну й слава богу! Споживайте на здоров'ячко. Хоча... Хотілося б, щоб у продуктовому магазині, перед тим, як вас обслужити, продавці чемно запитували:

— А як там, дозвольте поцікавитися, се-ге техніка — крутиться? Не підводить? Ну, тоді — наставляйте «авоську»...

В. БОЙКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

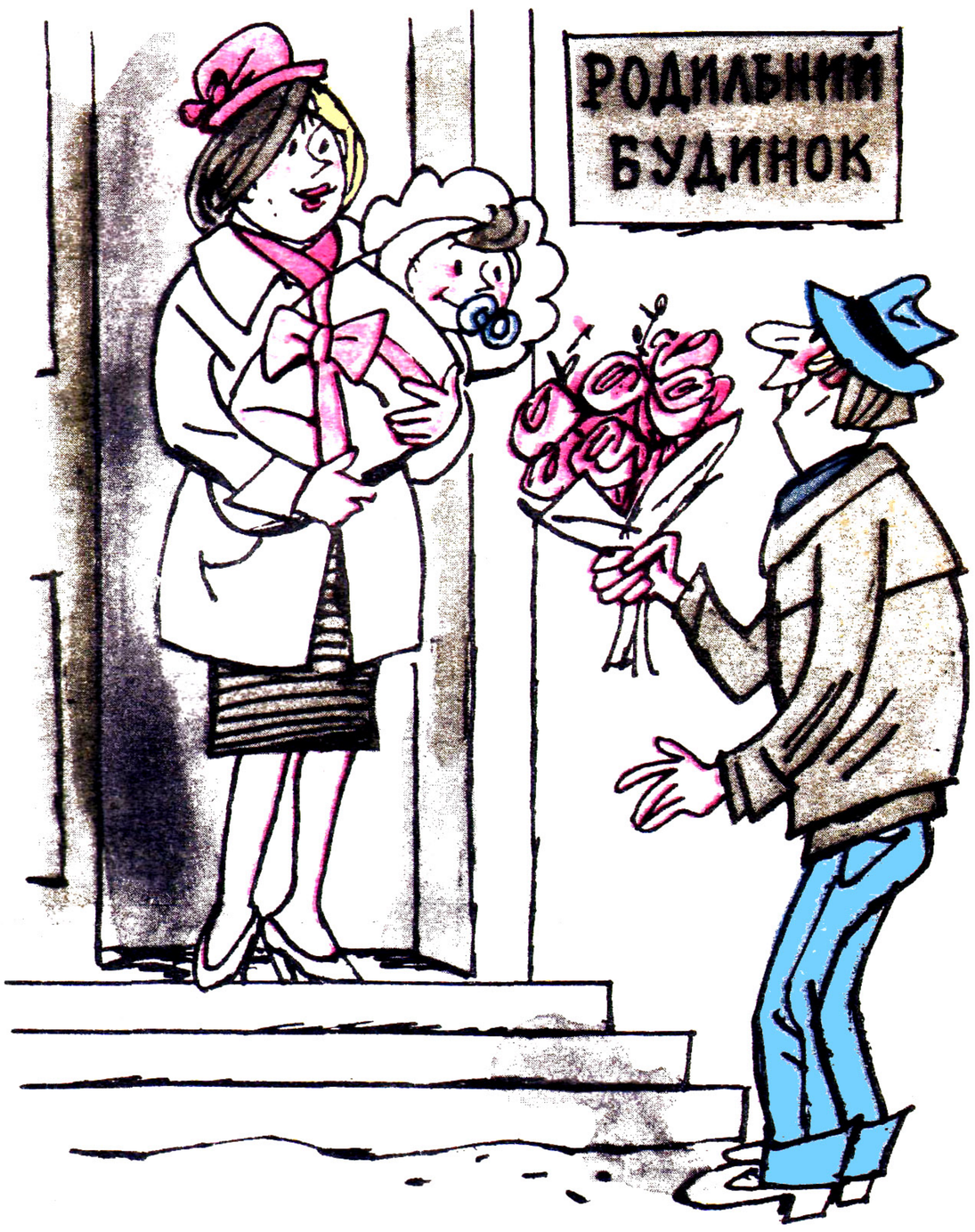

— Надю, я вже домовився про нашу доньку в музичній школі, секції фігурного катання і в гуртку образотворчого мистецтва.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не дуже обтяжував себе в роботі економічними розрахунками директор радгоспу ім. Свердлова (Кам'янець-Подільський район на Хмельниччині) Б. Ф. Бєлінський. «Якось та буде», — міркував він. А в результаті господарство велося абияк. Порушувалася фінансова дисципліна, незаконно списувалися і розкрадалися матеріали, допускалися приписки. Через недбайливість керівництва радгоспу обвалилася покрівля в корівнику, покалічила корів.

Ці факти, про які написали Перцеві робітники радгоспу, перевірив Хмельницький обком Компартії України. Секретар обкому тов. В. Маєвський повідомив редакції, що за грубі порушення фінансової та господарської дисципліни, нехлюйство Б. Ф. Бєлінському оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Його звільнено з посади директора радгоспу.

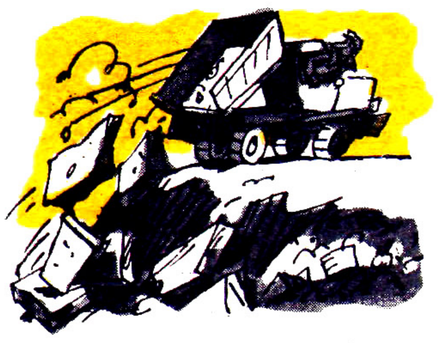

За чотирма зайцями

Як швидко летить час! Наче ж тільки вчора на одній з околиць Кіровограда виріс і в урочистій обстановці був прийнятий в експлуатацію цех гіпсопрокатних перегородок заводу залізобетонних виробів тресту «Кіровоградсільбуд», а насправді з того дня минуло вісім років.

За увесь цей час цех, на спорудження якого було затрачено півмільйона карбованців, іще не виготовив жодного квадратного метра якісної продукції. Неякісної теж, до речі, було негусто. В 1973 році видали нагора 29 тисяч квадратних метрів гіпсопрокатних плит — лише шосту частину від проектної потужності, наступного року — удвічі менше, ще через рік — лише вісім тисяч квадратних метрів, а потім цех зупинили зовсім, бо практично вся готова продукція вивозилася на звалище.

А почалося все з хорошого наміру. Група фахівців тресту з'їздила в споріднені організації Кривого Рога та Дніпропетровська, ознайомилася там з роботою подібних цехів і привезла відповідні креслення. Новинка обіцяла чимало вигод. Раніше усі внутрішні перегородки в споруджуваних приміщеннях мурувалися з цегли. Це було довго і дорого. Застосування готових гіпсопрокатних перегородок давало можливість одним пострілом убити трьох зайців: здешевити роботи, прискорити їх і поліпшити якість, бо, за ідеєю, гладесенька плита не потребувала б ніякої додаткової обробки. Бабах — і готово! Хочеш — роби відразу малярку, хочеш — наклеюй шпалери. Коротко кажучи, кожне «бабах!», що дорівнювало ста тисячам квадратних метрів перегородок, приносило п'ятдесят тисяч карбованців економії.

Проте звалити одним пострілом трьох зайців декому здалося мало. Захотілося ще й четвертого. Річ у тім, що, якби оті привезені креслення трест втілив у життя без ніяких змін, нікому і нічого, окрім морального задоволення, не перепало б. Зате якби трестівські умільці розробили щось, нехай і гірше, зате своє, це своє можна було б видати за винахід чи рацпропозицію, а тоді з кожної тисячі карбованців ефекту авторам належала б солідна винагорода.

До створення «чогось свого» підключилися проектанти з Дніпропетровського комплексного територіального відділу тресту «Укроргтехсільбуд». Робота закипіла. Будівельники інколи випереджали проектантів, і тоді все мурувалося та монтувалося на око. 30 грудня 1972 року керівники тресту «Кіровоградсільбуд» поставили свої підписи на приймальному акті про готовність цеху до роботи, а економісти засіли підраховувати, кому скільки належить виплатити за впровадження нової техніки, раціоналізацію та винахідництво.

Підрахунки ці, щоправда, скоріше були схожі на економічний прогноз. Бо цех не мав іще сушильного відділення, не було складу готової продукції та деяких інших «дрібничок»— усього на 80 тисяч карбованців. (Нагадаю, що кошторисна вартість цеху —450 тисяч). Але, оскільки ідея створення цеху була своя, зводила його своя ж, підлегла тресту будівельна організація, а приймало в експлуатацію своє ж, трестівське керівництво, — така, з дозволу сказати, готовність об'єкту ні в кого докорів сумління не викликала. Головне — треба було відрапортувати Міністерству сільського будівництва УРСР, що виділені ним півмільйона використано швидко і з толком.

А толку якраз і не було. Розроблене і зліплене нашвидкоруч устаткування відмовлялося працювати. Між трестом і проектантами почалися чвари. Головний спеціаліст Дніпропетровського комплексного територіального відділу М. Б. Меклер, який керував проектними роботами, визнавав, що «при проектуванні підтопочного відділення були допущені деякі помилки, зокрема, пропущено устаткування лінії подачі мазуту, а також заміна вентиляційного устаткування, але якби цех, мовляв, запустили своєчасно, то всі недоліки можна було б усунути і обійшлося б це в яких-небудь кілька тисяч карбованців. У свою чергу, керівництво тресту «Кіровоградсільбуд», посилаючись на висновки окремих спеціалістів і авторитетних комісій, доводило, що збудований за такими нікудишніми кресленнями цех не міг випускати якісну продукцію, і вимагало довести проект до пуття. А кому охота доводити, коли четвертим зайцем, себто преміями за винахідництво та раціоналізацію, і не пахне.

Міністерство сільського будівництва УРСР, якому підпорядковані усі названі організації, час від часу нагадує керівникам тресту «Кіровоградсільбуд», що воно, міністерство, пам'ятає про півмільйона пропащих карбованців. Але нагадує дещо стримано, бо спитати по-справжньому не має з кого: за чотири останні роки в тресті помінялося три керуючих. А роки тим часом летять. Не оглядишся, як і спитати не буде з кого за отак бездумно витрачені державні гроші.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

ГРИБНА ПОРА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

На безриб'ї...

Мал. М. НОЗДРАЧОВА

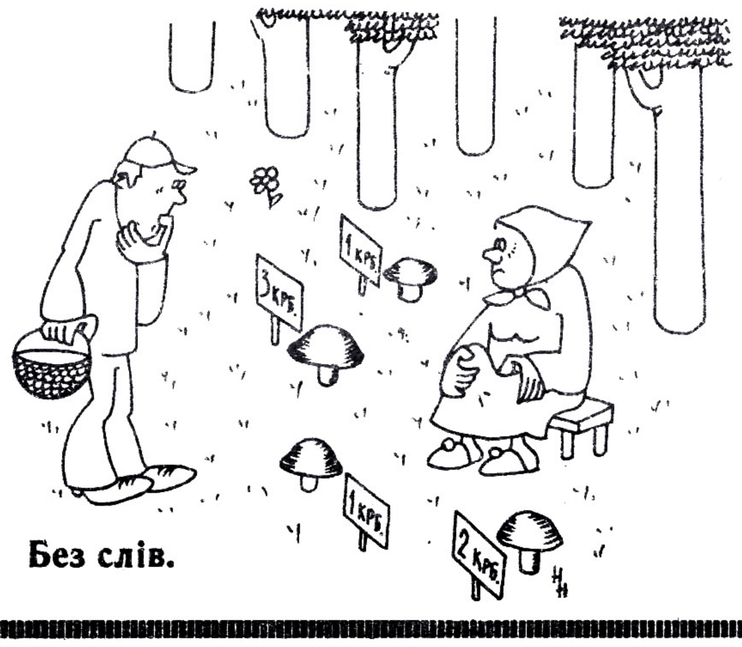

Без слів.

«Гармонійний» Жора

Голубими вечорами,
Як зірки замерехтять
І неонові реклами
Зацвітуть, заблискотять,
Бійномрійна, емоційна,
Стогне Жорина душа.
Розвиватись гармонійно
Жора в місто поспіша.
Щоб здобуть спортивну форму,
Під модерний джазу свист
Він працює понад норму
У СПИРТзалі «Альпініст».
Що там штанга чи гантелі?!
А чи літо, чи зима —
Він стріля шампанським в стелю
І фужери підійма!
Бах!.. Іще!.. І знову й знову!..
Сил дарма не витрача;
«Єреван» п'ючи й «Молдову»,
Географію вивча.
До галактик прагне мрійно!
Щоб спізнати їх дива,
В барі «Космос» він постійно
В невагомості бува.
І в кафе «Карпати» звично,
І в «Полісся», й «Урожай»
Рачки ліз, аби всебічно
Охопити рідний край!
...Повезло нарешті Жорі!
А, питаєте, чого?
Бо вже й хлопці ті, котрі...
Запримітили його,
Посадили на дієту
(Більше Жора вже не п'є).
І мітлу, як естафету,
Алкашам передає.

Михайло МАРГОЛІН.

ЩОДО ЗНИКНЕННЯ МАТЕРІЇ

ГУМОРЕСКА

Ваші висновки, пардон за вибачення, з наукової точки зору не витримують критики. Справді, що таке матерія у розумінні міжгалактичному? Це вічна субстанція. Наша Земля у розумінні міжзоряному — тьху! — мізерія. Дієтичне яйце. Але в смислі збереження матерії вона теж підкоряється загальному кругообігові природи.

Матерія нікуди не зникає! — ось про що ви забули, будуючи свої докази. Це знає будь-який кандидат, який живе з науки. Візьмемо за приклад один з видів матерії — на костюм а ля натюрель. Вона нагромаджується білим злотом у коробочках на бавовняних плантаціях. Пройшли комбайни. І що ж — бавовна зникла? Ні, шановний! З неї насукали ниток, напряли пряжі, наткали погонні метри. І ось уже пишається у бавовняному костюмі якийсь молодожон. Минає медовий місяць, грядуть буремні роки. На костюмі — дьоготь, штопка, тління. Викинули... Та не зникла, не зникла матерія — її прибрала вторсировина. І знову тягнеться білий сувій — тепер уже з папероробних машин, рябіє шрифтом сучасних книг, обмінюється центнерами на «Королеву Марго», виходить після утилю третім сортом — і так до туалетної стрічки включно. Вступають у дію складні хімічні реакції — і от перекачують на бавовняні плантації перегній, і знову гордо підносяться коробочки з білим злотом.

А ви твердите про зникнення матерії! Навіть смішно, вибачаюсь за пардон. Матерія лише переходить з однієї якості в іншу. Пошлюся на власний приклад. Пам'ятаю, були в мене велосипед і дитяча коляска. Хіба зникли ці іграшки далекої молодості? Аж ніяк, шановний? Пішли в мартен на переплавку і повернулися мотоциклом з коляскою. Потім відбулися інші матеріалістичні перетворення: мотоцикла — на «Запорожець», «Запорожця» — на «Москвич», «Москвича» —на «Жигулі», «Жигулі» — на «Ладу» експортного варіанту. А ще ж є «Волга» — двадцятьчетвірка!

Бачите, скільки вад мають ваші припущення щодо зникнення матерії! Ні, вигукує моїми вустами велика наука: матерія вічна, вона нікуди не зникає, а лише набуває нових якостей.

Тепер, коли ми розглянули проблему в усьому комплексі міжгалактичних взаємозв'язків, коли ми знаємо, що матерія первинна, а дух вторинний, як матеріально відповідальна особа, мов на духу заявляю: в усьому винні щури! Щурів у нас справді достобіса, і жеруть ці алігатори, як відомо, все підряд. Я вжив заходів — приніс власну кішку, але вона щезла, тобто в бойовищі зі щурами перейшла в іншу якість. От вам і наукова розгадка явища: істина, якої ви дошукуєтесь, перебуває в посліді щурів.

Прошу даний трактат, громадянине слідчий, вважати виправдувальним документом за звинувачення щодо зникнення матерії (триста метрів закордонного котону) з ввіреного мені магазину.

За вибачення — пардон.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

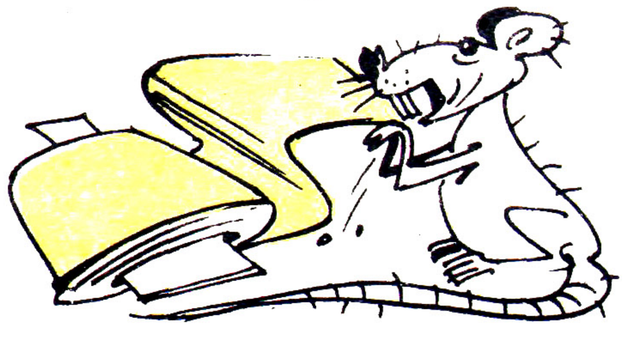

Малюнок В. ЖАРИНОВА, вірші М. ВЛАДИМОВА в перекладі Д. МОЛЯКЕВИЧА. Видавництво «Плакат», Москва.

Через відсутність суворого обліку й контролю у деяких будівельних організаціях створюються умови для зловживань, крадіжок, розбазарювання будівельних матеріалів.

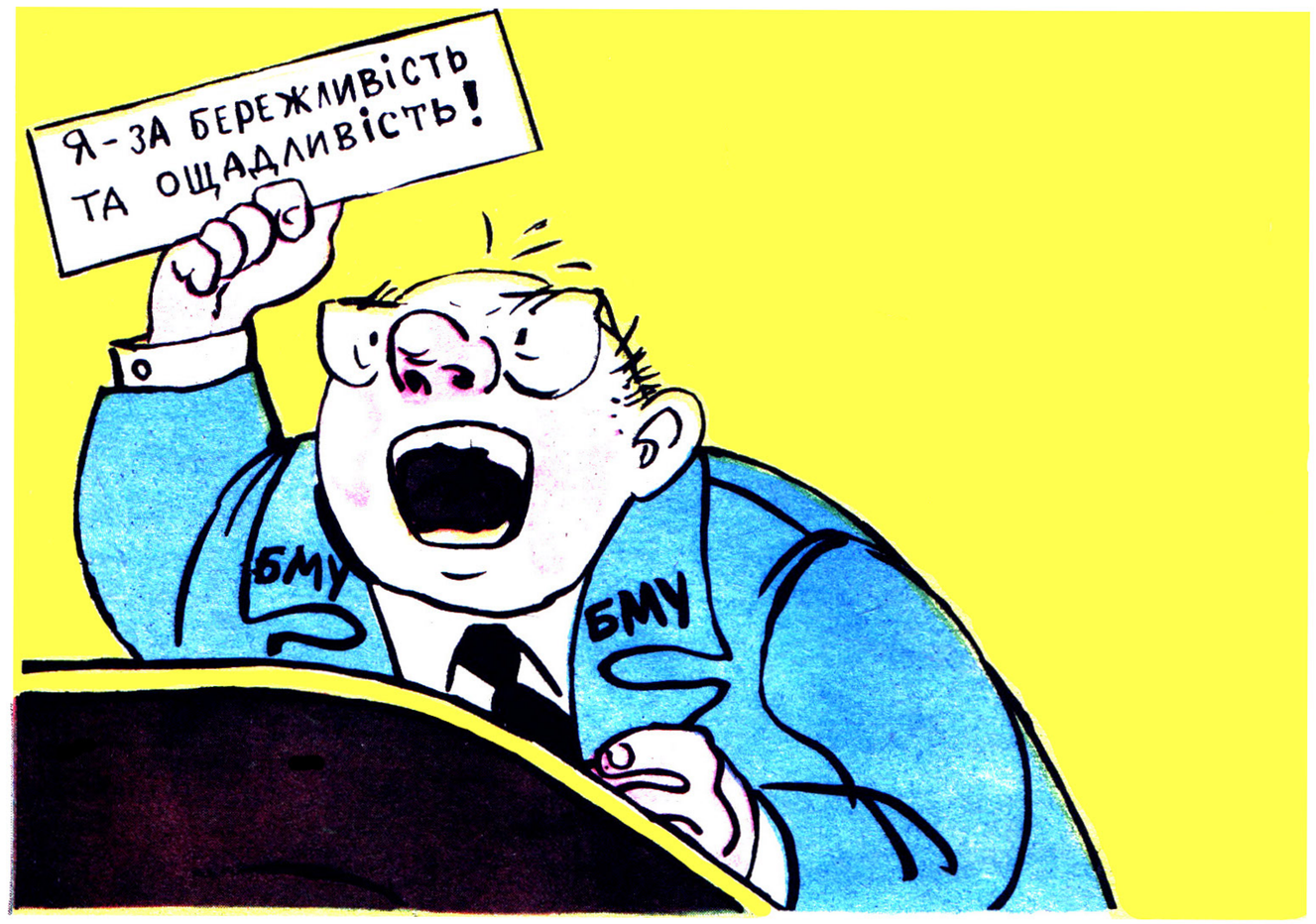

Він за ощадність виступає строго,
На всі боки жбурляючи словами...
Ну, а тим часом під крильцем у нього
Розкрадачам живеться, як у мами.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«На нашому комбікормовому заводі (Переяславського комбінату хлібопродуктів) немає елементарного порядку. Бо ж про який порядок можна говорити, якщо план тут не виконується, державну звітність перекручують, на підприємстві панує антисанітарія тощо», — писали у своєму листі до редакції працівники комбінату хлібопродуктів з міста Переяслав-Хмельницького.

На прохання *Перця* Київський обласний комітет народного контролю перевірив цей лист на місці, а заступник голови комітету Д. І. Ільїн повідомив, що факти підтвердились. Матеріали перевірки розглянуто в обласному управлінні хлібопродуктів. Наказом начальника управління за безвідповідальне ставлення до службових обов'язків головного інженера Асауленка Н. С. з роботи звільнено. За незадовільну організацію робіт по обробці вагонів, відсутність вимогливості і контролю за розміщенням, зберіганням сировини і готової продукції та приписки заступника директора комбінату Гавриленка Г. С. з роботи звільнено. Директору комбінату Чорній Г. М. та головному бухгалтеру Луценко І. С. за відсутність належної вимогливості і контролю за роботою спеціалістів, приписки та інші недоліки в роботі оголошено догани. Нині обласне управління вживає заходів до ліквідації виявлених недоліків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Шапка

БАЙКА

Яким сіяв, немов новісінький п'ятак,
Світився, як місяць вповні серед ночі,
Пнув шию, мов на купині гусак,
Зоріли щастям очі —
Ну, достеменно підмінили молодця:
Хода в Якима не така, і не такий з лиця,
Спогорда погляда довкола.
— Чого це ружею розцвів,
Неначе дівка, виглядаючи сватів? —
Спитав його Микола.
— Ге, дівка!... Бачиш?! — в голову собі
Яким, сяйнувши, пальцем тика.
— Що, шапка? Бачу.
— Як?
— Нівроку, далебі.
Хоч ношена й на тебе завелика.
Де купував? Що заплатив?
А він усмішкою до самих вух розплив:
— Говориш, ношена? У тім-то й сила!
Таку не купиш, брат! Такій нема ціни.
Ти вище, вище гни:
Спитай, чия розумна голова її носила!
Сам Лев Іванович подарував!
Ось вишито: «З повагою Якиму...»
Ось ім'я, рік. — І ловко шапку скинув,
Підкладку показав. —
А вишила це все його дружина мила!
— Ви з ним, либонь, дружили?
— Та як же. Часто рибу вдвох ловили.
Завжди я мав гарненькі черв'яки,
Свіженькі, тлустенькі такі.
— Як в шапці з голови розумної людини?
Тобі вона щось помага?
Яким всміхався мовчки з півхвилини.
Затим як з конопель: — Ага, ага...
Ох, гріє, брат! Ніщо морози, завірюха.
Біжу!.. — Задерши голову, попростував.
Уже он іншому ту шапку показав...
Не чув лиш сміху — шапка затулила вуха.

* * *

Якиме! Зваж-но ти умом своїм:
Вберись і в шапку Мономахову — ти все Яким.

Петро СЛІПЧУК.

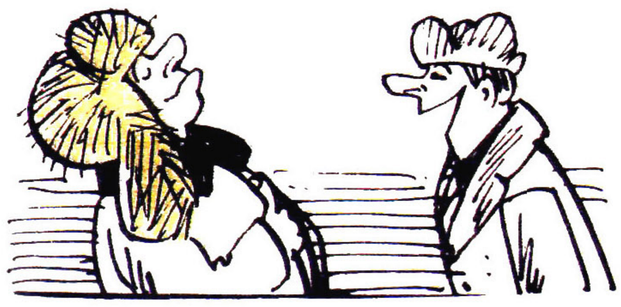

«КОРОТКО І... НЕЯСНО»

Формула «Коротко і ясно» — давно відома. В ній — повага до слова і до самого себе. На жаль, далеко не всі дотримуються цієї формули. Дехто бере на озброєння лише першу її частину — короткість, нехтуючи другою — ясністю. Особливо у відповідях на критичні листи, сигнали. За такої ситуації і з'являються відписки.

Раз у раз у вечірні години гасло (а то й зовсім не загорялося!) електросвітло в будинках по вулиці Мукачівській селища Дііівка м. Дніпропетровська. Набридло це мешканцям названої вулиці, і вони звернулися до «Перця» з відповідним листом. Попросив «Перець» відповідальних товаришів з виконкому Дніпропетровської міськради розібратися в ситуації, що склалася, і, в разі необхідності, вжити конкретних заходів, повідомивши про них редакції.

І ось відповідь. «Про електропостачання вулиці Мукачівська... Причиною перерв у електропостачанні вулиці Мукачева (?!)... стало пошкодження

лінії електропередачі 6КВ і відсутність резервних джерел електропостачання. Для забезпечення безперебійного електропостачання селища Дііівка намічені заходи по ремонту електричних мереж, їх реконструкції (?!)...»

А тепер, шановний читачу, будемо думати разом...

З чиєї причини сталося пошкодження? Хулігани поваляли стовпи?.. Літаюча тарілка обірвала дроти?.. Неясно.

Чому відсутні резервні джерела електропостачання? Забули про них? Ворони їх покрали? Неясно...

Які конкретно заходи намічено «Для забезпечення...»?

Неясно, крім того, про яку вулицю мовиться у відповіді заступника голови виконкому Дніпропетровської міськради тов. Білоуса Л. Г. — Мукачівську чи Мукачева...

Це ж треба вміти — у таку коротеньку відповідь упхати стільки загадок!

А втім, відповідь т. Білоуса адресована не лише редакції, а й авторам листа до «Перця». Що ж, їм легше: думатимуть у темноті... У темноті ж, як відомо, думається вельми продуктивно...

Дали перцю!

— І вовків у нас наче давно не бачили, а вівці все кудись зникають. Пробували ми про це казати завідуючій вівцефермою Муляр Г. Г., але їй це байдуже. Вона заклопотана іншим: складанням фіктивних відомостей на підставних осіб і власним збагачуванням, — такого листа Перець одержав від колгоспників колгоспу «Комуніст» (село Ярове на Вінниччині).

Заступник голови виконкому Шаргородської райради У. У. Василик повідомив редакції, що ці факти мали місце. Муляр дійсно нараховувала заробітну плату підставним особам. Рішенням правління колгоспу Муляр Г. Г. з роботи звільнено. Гроші, виплачені по фіктивній відомості, з неї стягнуто. Оскільки при передачі вівцеферми у Муляр виявлено нестачу овець, правління колгоспу вирішило передати матеріали про це слідчим органам.

Коротко кажучи

● *У магазині видавали книгу скарг за першою вимогою ревізора.*

● *Об'ява: «Загублене почуття відповідальності вважати недійсним».*

● *Будівельники здали в експлуатацію черговий об'єкт для критики.*

● *Чим ширший розмах справи, тим більше тих, хто стоїть осторонь.*

● *Анонімка була написана зі смаком — і людину з'їли.*

● *Коли стоїш на п'єдесталі, усі йдуть тобі назустріч.*

● *Легше знайти своє місце у житті, ніж у готелі.*

● *Чим вищий авторитет, тим глибше доводиться під нього підкопуватись.*

● *Кому багато дано, тому хочеться вхопити ще більше.*

● *Слова, кинуті на вітер, забруднюють навколишнє середовище.*

● *Коли багато відпочиваєш, у кінці робочого дня починаєш стомлюватись.*

Олег СЕЇН.

Дефіцитний сміттєвоз

У селищі Дніпрянах, на березі ріки, я змушений був — кажу це без ніякого перебільшення — затиснути пальцями ніс. Як кажуть, «тягне» від смітників... Сюди, на мальовничий берег Славутича, місцеві жителі викидають зіпсовані харчові продукти, ганчір'я, зношене взуття, діряві каструлі й відра, бите скло, попіл, гній... Крім того, виплескують помиї.

Питав я у декотрих жителів Дніпрян: чому саме берег Дніпра уподобали для звалища? Відповідають: нікуди дівати побутові відходи. Хай, мовляв, забирають їх із наших садиб, то й не будемо викидати.

Поцікавився: як дивиться на це неподобство селищна Рада?

— Душа болить, — скрушно зітхнув голова виконкому Ф. В. Кириленко. — Природу губимо. Але нічого не можу вдіяти. Не вірите — прочитайте документ...

Читаю. Рішення виконкому Дніпрянської селищної Ради від 14 березня 1979 року гласить: «Просити виконком міської Ради народних депутатів відвести місце для сміттєвого звалища...».

— Як бачите, — уточнив Федір Васильович, — ми просимо Новокаховську міськраду, якій підпорядковане наше селище, допомогти розв'язати цю пекучу проблему. Я тут працюю порівняно недавно, але з розповідей депутатів знаю: такі рішення ухвалювалися неодноразово. А віз і нині там. Нема куди вивозити сміття. Та, власне, й нема чим.

— Три роки безуспішно вибиваємо автомашину-сміттєвоз, — сказала заступник голови Т. А. Щетиніна. — Куди тільки не зверталися — в ту ж Новокаховську міськраду, в облвиконком, у Міністерство житлово-комунального господарства республіки...

Побував я разом з тов. Кириленком у голови Новокаховської міськради.

— Ми не можемо забезпечити санітарну очистку Дніпрян спецтранспортом, який маємо, — пояснив Олександр Олексійович Гришков. — Ледве-ледве встигаємо вивозити ним сміття з міста. Дніпрянам потрібен свій сміттєвоз. Написали в Херсон, щоб його виділили. Відповіді ще не одержали. Що ж стосується місця для звалища, то його не відвели тільки тому, що немає на чому вивозити побутові відходи...

Мушу, на превеликий жаль, засмутити названих вище товаришів. Сміттєвоз, як я дізнався, повернувшись із відрядження, — вельми дефіцитний. Херсонська область одержує десять сміттєвозів на рік. Це — крапля в морі. Отож, якщо одна з цих десяти машин дістається місту чи райцентрові, то далі не їде. Лишається на комбінаті комунального обслуговування. До селища, яке не є районним центром, ця спецмашина практично не доїжджає. Приблизно по стільки ж сміттєвозів отримують й інші області. Річ у тім, що промисловість мало їх випускає. Наприклад, Міністерство житлово-комунального господарства УРСР розподілило у 1973 році між областями 370 сміттєвозів і стільки ж — цього року. Незважаючи на те, що у містах і селищах, які ростуть-розбудовуються, з кожним роком, природно, усе більшає побутових відходів. Міністерство кинуло б тієї техніки на республіку в кілька разів більше, але нізвідки її взяти. За сміттєвозами, фігурально кажучи, утворилася довжелезна черга причетних до санітарної очистки населених пунктів організацій...

Тому даремно, як мені здається, чекають у Дніпрянах і Новій Каховці сміттєвоза. Надаремно міськрада зволікає з відведенням земельної ділянки для звалища. Ділянку треба відвести негайно і негайно ж організувати вивезення сміття з індивідуальних садиб звичайним транспортом. Ну, скажімо, вантажною бортовою автомашиною або колісним трактором з візком. Бо чекати сміттєвоза — поки що, на жаль марна справа.

А тепер знову про те, що я бачив на Херсонщині. Бачив сміття на дніпрових кручах у Миколаївці, Ольгівці, Львовому та інших населених пунктах. Дивився на нього й гірко філософствував: «Це ж скільки погані спливає з тих сміттників разом з дощовою водою у Дніпро!»

На грандіозне звалище перетворився берег Славутича у селищі Козацькому. Його жителі висувають той самий, що й у Дніпрянах, аргумент: нема куди дівати сміття... А колись же, як розповідають жителі селища, берег був чистий. З річки брали питну воду. Ниньки не те, щоб напитися з неї, а навіть неприємно підійти до берега.

Голова Козацької селищної Ради народних депутатів П. О. Гопка сказав мені:

— Ділянку для звалища відвели, чекаємо сміттєвоза.

Не треба чекати! Треба вантажною автомашиною або трактором вивозити з дворів побутові відходи. Звичайно, спецмашиною, котра іменується сміттєвозом, транспортувати їх було б краще — зручніше й рентабельніше. Але що вдієш, коли за сміттєвозом утворилася безнадійно довга черга! Отож вихід слід шукати на місці. Шукати і не допускати осквернення чудових дніпровських берегів.

М. ПАЛЬЧИК.

Херсонська область.

ЗАГАДКА

Павло у шахи грав відмінно.
Петро ж у гру цю — ні телень;
Та вигравав він неодмінно
В Павла по сім разів на день.

. . . . . .

Розгадка тут, як світ, стара:
Павло підлеглим був Петра.

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Жарт

Промовляє жінка з сумом,
Годуючи квочку:
— Чув? Біда стряслася з кумом —
Впав у винну бочку!
— Ну і що? Втонув сірома?
— Що ти, чоловіче!
Кажуть, прибігав додому
По закуску двічі...

Микола ДМИТРІЄВ.

●

СКАРГА ХАБАРНИКА

Зітхнув,
Сідаючи за грати:
— Тепер
Ні дати, ані взяти.

МУЗИЧНИЙ ХИСТ

Сольфеджіо
Не знає Харитон,
Та вірно потрапляє
Шефу в тон.

Володимир ХРИСТОВИЙ.

м. Горлівка
Донецької обл.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— О, святий Миколаю Чудотворцю, навчи мого кота розмовляти, бо діти залишили мене саму — нема з ким і словом перекинутися.

Листа коментує поет

ВЕЛЬМИ ПРАКТИЧНІ ПРАСКИ ЕЛЕКТРИЧНІ

«До житомирського заводу «Ремпобуттехніка» тільки в одному місяці цього року звернулось 69 мешканців міста з приводу ремонту електропрасок — і всім було відмовлено. Бо Тростянецький завод побутелектроприладів (Сумська область), який виготовляє ті браковані праски, не поставляє до них запчастин».

(З листа до редакції).

Які чудесні і які практичні
Ті тростянецькі праски електричні!
Вмикати їх не треба у мережу —
А це вже плюс: уникнете пожежі,
І зекономить можна кіловати,
А головне — при цьому прасувати.
Рекомендуєм тільки праски ті
Гарненько розігріти на плиті!

Г. ГАРЧЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

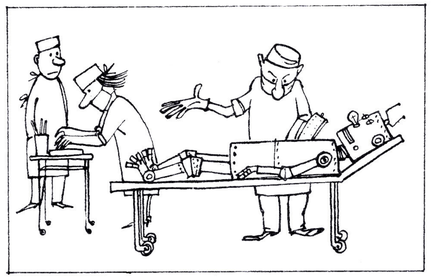

— Стамеску, обценьки, паяльник!..

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

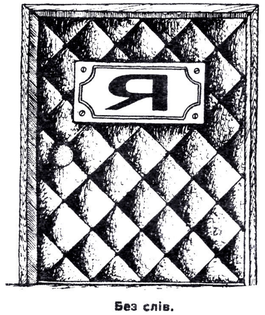

Без слів.

Мал. В. КУЦІЯ

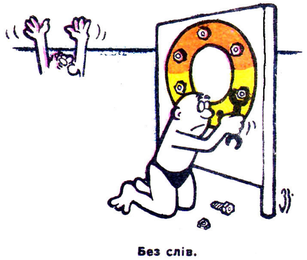

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— А я вчора тебе з іншим поетом бачив!!!

ЩЕ РАЗ до питання про геронтологію

ГУМОРЕСКА

Знімали ми з одним моїм приятелем документальний фільм про довгожителя.

Герой нашого фільму, симпатичний такий дідок, позаминулого року дванадцятий десяток розміняв. На час зйомки мав сто дванадцять літ, як льоду.

А так подивишся — нічого особливого, дідок як дідок. Інший гевал на нього в трамваї глянь і ще засумнівається: поступатися місцем чи ні? Поторгувавшись трохи з тим, що мало б називатися в нього совістю, гевал дійде висновку, що поступатися не варто: чіпкий ще дідок, нічого йому не зробиться, постоїть, не розсиплеться.

Правильно! Тобто не те правильно, що літній людині місцем не поступаються, а те, що дідок і справді чіпкий: не тільки постояти може — за трамваєм побіжить, наздожене, не перечепиться, не захекається.

Словом, на свої сто дванадцять літ дідок не тягне. Ну, сімдесят, ну, сімдесят п'ять, ну, крайня «ціна» — вісімдесят, але ж не сто дванадцять.

А між тим, вісімдесят літ було його синові-пенсіонерові, у якого він жив і називав ніжно — Васею. Невістку, котра нещодавно відсвяткувала своє семидесятип'ятиліття, він по-батьківському називає Настусею.

П'ємо чай, розмовляємо. Наш «кіногерой» і каже:

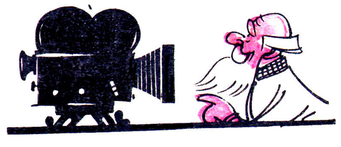

— Оце брали мене в цей інститут, що по старих...

— Геронтології? — послужливо підказуємо ми.

— От-от, геронтології. Хм... Вивчають. Як його зробити, щоб всі жили по сто років і більше. А я знаю, як його зробити? Лікарям все цікаво: що їв, що пив протягом життя, коли лягав, коли вставав, чи робив вранішню гімнастику? Чесно зізнаюсь, що мені за сто дванадцять літ якось жодного разу не випадало робити фіззарядку...

Дідок помітив, що обличчя наші витягнулися, і жваво замахав на нас руками:

— Ні, ні, хлопці, ви цього в кіно не пускайте, це неправильно буде! Вийде так, що я сто дванадцять років прожив, бо фіззарядки не робив. Тоді кожен черевань згинатися-розгинатися не схоче, скаже: сам у кіні бачив, як дід сто дванадцять років прожив, бо фіззарядки не робив. А воно вийде — неправильно. Зате черевань біля батареї центрального опалення гріється, а я, замалим не сто років підряд, щоранку дрова рубав та з-під корови і коней гній викидав, воду носив. Це я останні десять років розледащів, відколи у Васі живу, відколи стара моя, Василева мама, вмерла. Тільки й пожила на білому світі, що дев'яносто сім годків. Могла б і ще жити, так паразитський грип підкосив. Ага, ага... А я у Васі розледащів, хоч роботу собі знаходжу зранку: то по молоко біжу, то в кіоск по газету. Спеціально! Поки тая листоноша газету принесе, це аж під обід буде, а тут я собі сам хазяїн — купив газетку, почитав, що у світі робиться. Ага, ага... І уявіть собі, зараз без окулярів бачу добре, як за молодих літ. Лікар у тому інституті геронтології пояснював, чому так происходить, чому очі на старості літ ніби обновляються, але я забув. Знаєте, роки вже мої не ті, не все в голові втримаєш. Там, в інституті, нічого: чистота, порядок, харчі хороші. Тільки марудно. Ага, ага... Я там мало не зварюював від їхнього порядку, а найперше від балачок та різних там маніпуляцій. То з баночкою ходи — такий аналіз потрібен. То із скляночкою ходи — такий аналіз потрібен. То кров у тебе беруть, знову ж таки на аналіз. Мені крові не шкода, скільки там того діла, як комар утяв... Але набридли різні розпитування...

— А що ж питали?

— Ну, к приміру, чи сало я їв і скільки. А я знаю, скільки? Знаю, що їв, коли було. Як кабанчика заколеш, то й фунт можна з'їсти. З часником. І ще добре, як воно із шкіркою, і підморожене. А як сала не було, місяцями, а то й роками його не бачив. На цибулю налягав і не вмер, як бачите. Було сало — їв, не було сала — не їв. І нічого. А воно по-науковому виходить, що коли сала багато їсти, в жилах наче іржа така заводиться, жили вужчають, кров сюди-туди не бігає як слід, тут людині й каюк. Може й так, їм, вченим, видніше, тільки мені особисто сало ніколи не шкодило. Гірше, коли його зовсім не було. Або візьмемо яйця. Вони, виявляється, як по-вченому, страшенно вредні. А мені звідки було про це знати, за молодих літ особливо? Було, парубком ще, видеребшся на подра, де кури несуться, вип'єш сирими за малим не півкопи і — нічого. Матері потім наплетеш, що то тхір занадився. А як не було яєць, то бог з ними, знову до цибулі брався. Аби хліб був. Воно ж так виходило, особливо за моїх молодих літ, що й хліб не щодня бачив. Але нічого. Ну, ще лікарі мене розпитували, як ноги, в теплі я їх тримав, в сухості чи навпаки? Воно коли як. Коли на чоботи собі спосуджувався, воно й сухо і тепло ногам, а коли чоботи порвалися, хоч гвалт кричи...

— А ще що питали?

— Відносно горілки здорово інтересувалися.

— А ви що ж їм?

— А що? Я кажу — поганого і церква не направить, а хорошого і корчма не зіпсує. Пив горілку. І зараз можу чарку перехилити. Тільки з розумом це діло робити треба. Випив чарку, закуси та й лягай спати. Не присмоктуйся, як вуж до коров'ячої дійки. Ага, ага... Словом, марудно мені в інституті стало, спасу нема. Кажу: «Випишуйте, хлопці, бо тут-таки для мене музика заграє, тільки я її вже не почую». Виписали. Нічого путнього в мене не добилися. А що я скажу? Жив і живу, бо вмерти ніколи. Весна, було, підходить, треба до оранки та сівби готуватися. Ага, ага... Ореш, було, на чепіги налягаєш, аж залізо крекче, а ти собі йдеш позаду, нога поза ногу і тільки дивишся, щоб огріхів не було. Коли тут про смерть думати? Іншим разом до того зморишся, що на полі просто неба на сирій землі заснеш. Передрімаєш годинку і знову за чепіги. Орати треба, про смерть ніколи думати, хоч іншим разом і штрикає щось у боці. А літо? А жнива? Є коли помирати чи про смерть думати? Косу на плече, як ружжо, брусок збоку, наче підсумок з патронами, і гайда на цілий день у поле. Осінь... Молотьба. Тут так ціпом намахаєшся, що різні сумні думки, про тую ж смерть, скажімо, з голови у різні боки від ціпа повилітають. Тепер діло — зиму зустріти. Але поки ще тая зима снігом впаде, буряків на цукроварню підводою навозишся, ой, навозишся! А зима прийде... Боже ж ти мій, то в ліс по дрова, то у фурманку наймаєшся, щось на станцію возиш. Тут не про смерть думаєш, а як до весни дотягти, бо хліба обмаль. Підробляти треба. І підробляєш, робиш, аж шкіра на тобі тріщить. Ага, ага... Там, дивись, знову весна і починай все з початку. Там літо.... Осінь... Знову зима... Якось втягнешся і не помічаєш, що рік поза рік іде. От їх і набігло. Ну, за Радянської влади зовсім інше життя пішло, але робити все одно треба. Не працюватимеш — закоцюбнеш серед літа на ясному сонці. Така біографія. Город тримали... Кажуть нам: «Нащо вам той город? Поміняйте до сина в місто». Ясне діло, Вася з Настусею не виженуть, але як покинеш те, до чого серцем присох, до чого звик з малолітства, коло чого з малолітства трудишся? Весна — картоплі з погреба наносив у двір, хай біля погрібника прогрівається перед тим, як у землю йти, щоб потім веселіше із землі перти. Літо — теж біля тої баралолі натанцюєшся. Та й в садку, на подвір'ї роботи є, не позичати. Крутишся — помирати ніколи. Прийшла осінь, картоплю копаєш, у погріб носиш мішками, нова заморока, але звик, втягнувся. Як же без роботи? Без роботи не можна....

...Я вже давно помітив, як мій приятель непомітно натис на дві кнопки. Одночасно ледь чутно задеркотіла прихована камера і увімкнувся магнітофон. І таким ось робом наш старий кіногерой відповів на запитання: «Як бути, щоб довше прожити?»

Він сказав:

— Як же ж без роботи? Без роботи не можна...

Розкрив таки секрет довголіття, а так довго прикидався, що не знає його.

Кінозйомка прихованою камерою триває. «Дубля» не буде! Хай «дубляться» дідові роки, бо: «Ніколи про смерть думати, рік поза рік, рік поза рік... Звично....»

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А вам раджу тридцять крапель корвалолу.

КАТАВСЯ НА ВЕРБЛЮДІ

Клим говорить Нелі й Люді:
— Я катався на верблюді.
— Був ти з татом у пустелі? —
Здивувалась дуже Неля.
— Ні, туди не їздив я.
— В зоопарку, — каже Люда, —
Ти залазив на верблюда?
— Ні, — відказує хлоп'я.
— Значить, — кажуть Неля й Люда, —
Ти придумав про верблюда?
Клим всміхнувся Люді й Нелі:
— Ну й дива — не вірять люди!
Я катавсь на каруселі —
На пластмасовім верблюді!

Анатолій ГАРМАТЮК.

ВИНАХІДЛИВИЙ ІВАСИК

Івасик прийшов до старенького сусіда та й каже:

— Дідусю, дозвольте мені на вашому човні покататися!

— Не можу я тобі, Івасику, дати човна, — каже дідусь. — Продірявився він у мене. А вчора ще, як на те, я й черпак утопив. Отака рахуба... Якщо маєш черпак, то приходь, дам тобі вже весло. Тільки плавай під берегом і вчасно воду вичерпуй, добре?

Івасик побіг додому і за кілька хвилин повернувся. В руках у нього був молоток і зубило.

— Черпака у мене немає, — весело повідомив він, — але я знайшов вихід. У човні є дірка, в яку вода наливається, так? А я зроблю другу дірку, через яку вода буде виливатися!

Микола КОЛЕСНИКОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

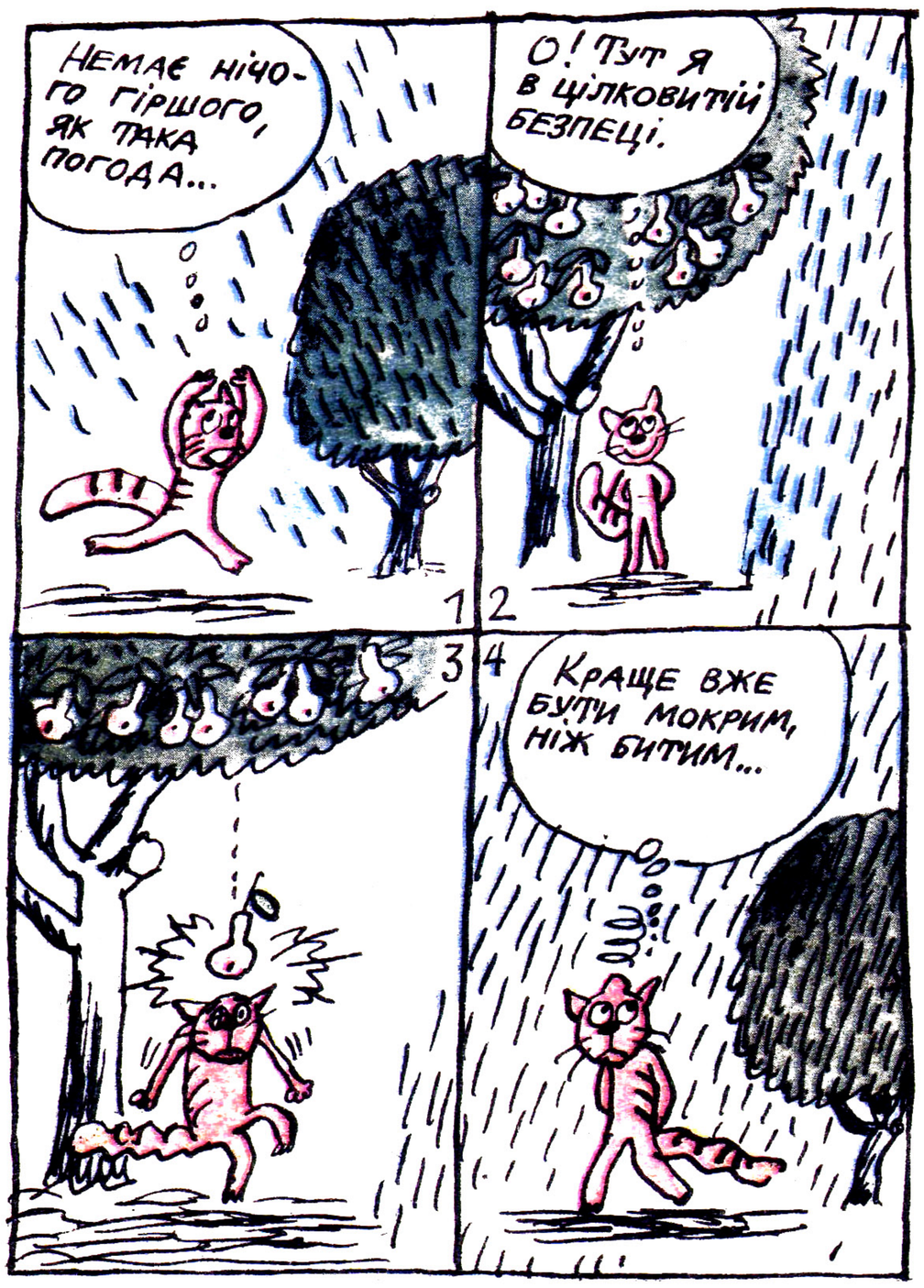

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ТАТКОВІ МУЛЬТФІЛЬМИ

Як тільки по телевізору оголошують, що починається мультфільм, Яринка з Маринкою кидають усе і біжать до екрана.

— Дивно, а чому це тато не любить наших мультиків-пультиків? — питає якось Маринка.

— Бо у нього свої мультики: футбол, хокей!

В. ВОДОЛАЗЬКИЙ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Паща в диво-крокодила
Уночі скуча без діла,
Вдень працює без утоми:
Набирає в рот соломи,
Та соломи не жує:
Вгору людям подає.

(Стогомет).

Скрізь по полю я гуляю
Гонами-рядами,
А додому повертаю
Догори ногами.

(Подорід)

Петро БОРИСЕНКО.

Космічний огірок

Сниться Петі:
У ракеті
Він летить
Поміж зірок.
Бачить: Вітя
На орбіті
Хрумка
Свіжий огірок.
Петі
Нікуди
Діватись:
— Зістикуємось! —
Гука...
Петя й Вітя
На орбіті
Доїдають
Огірка.
Найсмачніший
Огірок
Той,
Що ділять
Між зірок!

Володимир ЧУБЕНКО.

Народні усмішки

ЗЛИЙ ПЕС

Зайшов сусід до сусіда.

— Здрастуйте!

— Здоров був!

— А що то у вас лежить перед порогом?

— Як що — то злий пес...

— Тю.., а я не знав та об нього ноги витер...

Повідомив М. ПРИДИБАЙЛО.
с. Дубіївка
Черкаського р-ну
Черкаської області.

ДЕ Ж РАЙ!..

Двоє п'яних бредуть вулицею, ледве на ногах тримаються. Забрели в калюжу, зупинились.

— Ой, погляньте, куме, мабуть, ми вже на небі!.. Їй-богу, на небі: і під ногами зорі, і на небі зорі...

— А таки правда... — одказує другий. — А де ж тут рай?

— А хто його знає... Лягаймо, куме, прямо на зорі, а завтра моя Одарка покаже нам, де рай... Вона все знає...

Повідомив М. БАДІКА.
м. Одеса.

СКІЛЬКИ ТАМ ЗБИРАТИСЯ

На роботі розмовляють дві жінки. Одна з них подивилась на годинник і вигукнула:

— Ой, вже ж пів на шосту!.. Треба скоріше збиратися та йти додому!..

— Та встигнемо, скільки там збиратися!.. Тільки встати, затулити рота і вже можна йти!..

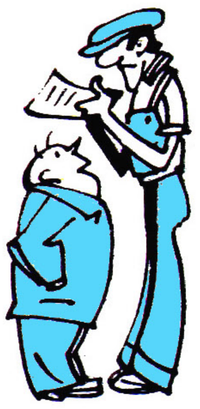

ЄДИНЕ ПОЗИТИВНЕ

Начальник цеху звертається до робітника:

— Ну що мені з тобою робити?! Нещодавно узяли тебе на поруки, а ти продовжуєш бешкетувати, робиш прогули, п'єш, влаштовуєш сварки в сім'ї... У тебе взагалі щось позитивне є?..

— Звичайно, є! — сказав робітник і подав характеристику, яку начальник цеху підписав, беручи його на поруки.

Повідомив О. СОСНИЦЬКИЙ.
м. Київ.

ІНТЕЛІГЕНТКА

Дві сусідки посварились.

— Подумаєш! — зневажливо сказала одна другій. — Удає з себе інтелігентку, а у самої жодного килима немає...

Повідомив Є. ХОХЛОВИЧ.
м. Конотоп
Сумської області.

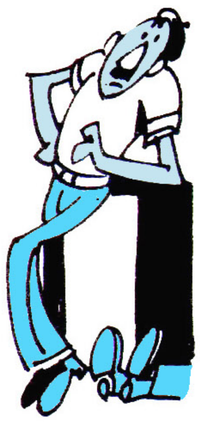

СІМ ПРИЧИН

Перед пивною п'яниці зчинили бійку. А один з їхньої компанії стоїть збоку. От його і питають:

— А ти чому, Пилипе, осторонь стоїш?..

— Та з сімох причин.

— А що ж то за причини.

— Моя жінка і шестеро дітей, — відповів Пилип.

Повідомив А. КАБУСЬ.
смт. Брошнів-Осада
Івано-Франківської обл.

— Лікарю, покажіть, як треба тримати язик за зубами.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

ЯК ГОТУЮТЬСЯ ФЕЙЄРВЕРКИ

На свята люди люблять влаштовувати всякі ілюмінації. Отож, коли в один з урочистих днів над Уманню запалахкотіло півнеба, дехто з жителів (кажуть, був серед них і директор бази комплектації Держкомсільгосптехніки УРСР Д. М. Мазуренко) захоплено загукав:

— Во дають!

Радість спостерігачів подвоїлась, коли до палахкотіння додалися ще й потужні вибухи, котрі, за думкою уманців, мали символізувати святковий салют.

Та усе виявилось куди прозаїчнішим. Фейєрверк виник стихійно. Іншими словами, загорівся один із складів згаданої бази, керованої Д. М. Мазуренком.

Проте не можна сказати, що ця ілюмінація не була підготовлена заздалегідь. Навпаки, вона готувалася ретельно, продумано і послідовно. Над її якнайкращим проведенням довго і напружено працював весь колектив на чолі з директором. Спитаєте, як? Ну, по-перше, керівництво бази чхати хотіло на всі постанови, рішення і розпорядження, спрямовані на посилення протипожежної безпеки, і робило усе для того, щоб пожежа на території бази могла виникнути в будь-який час і від будь-якої випадкової іскри. Для цього подвір'я якомога сильніше захаращувалося різним обладнанням і матеріалами, серед них — і горючими. Води ж у достатній кількості тут не було, мотопомпа не працювала, пожежного інвентаря бракувало, цілодобового чергування членів добровільної пожежної дружини на святкові дні ніхто не організував, та їх ніхто й не навчав, як боротися з вогнем. Тому, коли завскладом і сторож помітили пожежу, то, замість того, щоб відразу повідомити в міську пожежну команду і вжити належних за інструкціями заходів, вони почали безладно метушитися по подвір'ю. В результаті вогонь швидко загоготів по чималенькій території, перекинувся на склад. А тут іще почали вибухати численні ємкості з нітрофарбами, алюмінієвою пудрою та іншими речовинами, що викликало, як ви пам'ятаєте, таке щире захоплення малообізнаних громадян...

Ілюмінація обійшлася дорогувато. «Фейерверкнуло» на 140 тисяч карбованців різних матеріальних цінностей. Що то — ретельна, продумана підготовка!

І. ГОЛОВЕШКА.

Черкаська область.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Годі, батя, чудити: тара до зарізу потрібна.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

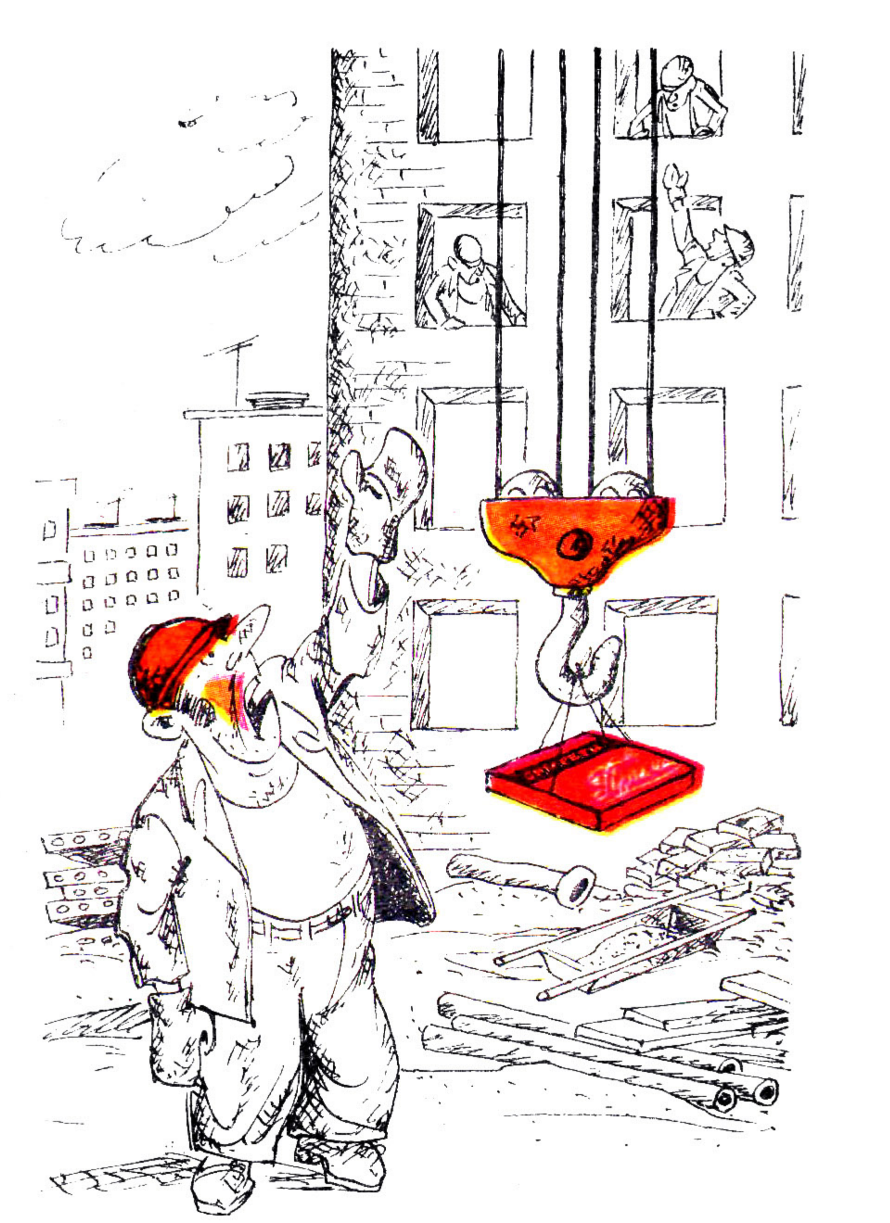

Віра!

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Преобрів собі я кума
В нашім місті Павлограді
Тепер кожен хай подума:
Чі ми раді, чі не раді?»

С. П-ов
з м. Лисичанська.

— Ми, звичайно, просто щасливі. Тут і думати нічого.

* * *

«Закохався наш Семен
У саму Софі Лорен:
Лежить лежма на софі
Та все згадує Софі».

В. С-ко
з Краснодонського району
на Ворошиловградщині.

— Надсилаємо ваш вірш Софі Лорен для вжиття заходів.

* * *

«Дівчата всі, неначе квіти.
І десь моя одна із них.
Цвітуть вони небесним цвітом
У цих просторах золотих.
Якась одна штани надіне,
Бо в шахту їй уже пора.
Із шахти вилізе і скине,
Бо вже на вулиці жара».

І. К-ла.
з Волині.

— Аж у піт кидає...

ЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК

Усмішка

Студент Вася Цвіркун сказав: «Кінець». Геніально розроблена система шпаргалок «Комп'ютер» підвела в останній момент.

Треба ж було тому телепневі Шморгуну переплутати полярність живлення гіпноблока! І ось, замість того, щоб ввести професора в стан ліберального півсну, «Комп'ютер» ввів його в стан самозбудження. Довелося тягнути білет.

Не встиг Вася сісти за стіл, як з його кишені почувся підозрілий свист. Ясно: перегрівся транзистор блока підказок.

Залишилась остання надія:
«Професоре, можна без підготовки?»
Цього професор від Васі не чекав.

«Ну, що ж, дерзайте», — глипнув здивовано.

Вася приречено натиснув кнопку аварійного блока пам'яті, де був запрограмований підручник.

Останнє, що він бачив у той день, був сліпучий спалах... Вибухнув реактивний підживлювач...

Очуняв Вася в лікарні. Нога великою лялькою висіла на блоці. Ясно: гіпс.

Біля ліжка рюмсав професор.

Вася поглядом запитав: «Ну, що?»

«Три», — простогнав професор і заплакав.

«Пощастило», — полегшено зітхнув Вася і від задоволення заплющив очі.

Олександр ШЕРШНЬОВ.

ЗАХИСТ

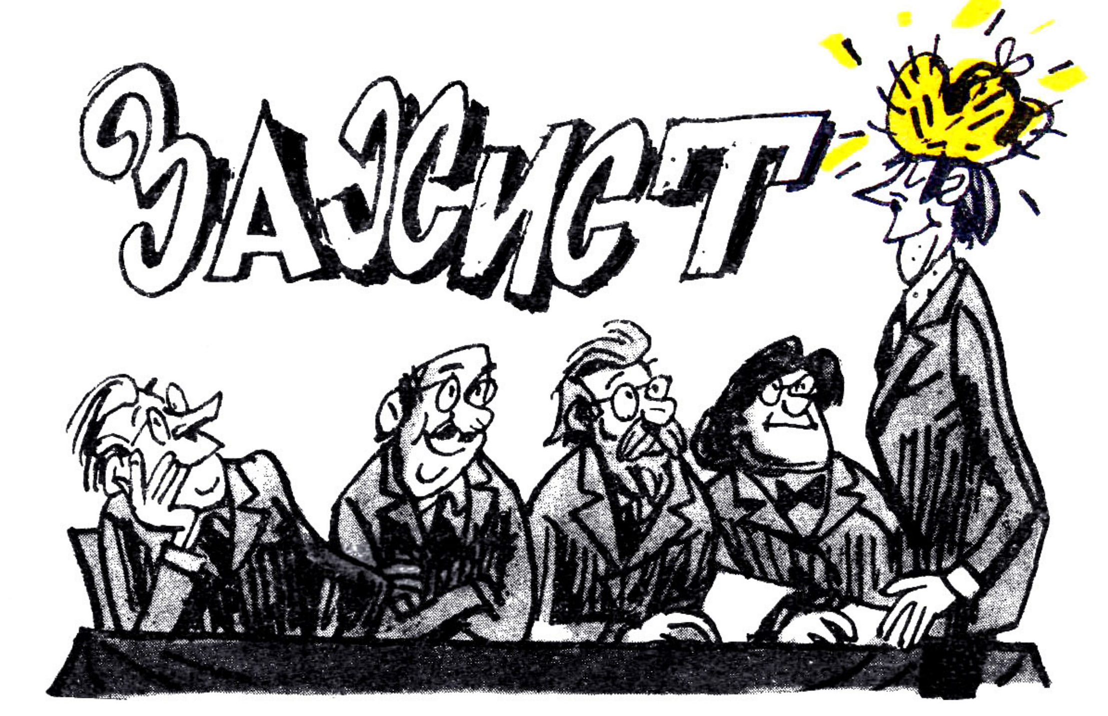

ГУМОРЕСКА

Подзвонив мені давній приятель:

— Допоможи синові! Дисертацію збирається захищати. Тема незвичайна — «Шапка-невидимка та її практичне значення».

— Розумієш, друже, — сказав я, — з радістю підтримав би молодий талант, та на нашій кафедрі це нереально. Ми пропонуємо до захисту лише випробувані роботи.

— От і чудово, — зрадів приятель. — За технологією мого сина вже виготовлено шапку-невидимку. Він може її продемонструвати.

— Ну що ж, гаразд, — погодився я.

І ось — захист. Дисертант у дохідливій формі розповів про практичне значення свого винаходу.

— А ще, — гаряче закінчив він свою феєричну промову, — шапка-невидимка стане в пригоді будь-якому адміністраторові. Уявіть — директор контори захоче довідатися, що про нього думають його підлеглі. Надягне шапку й непомітно пристане до їхнього гурту. Отут відразу все йому й відкриється.

Дисертант попростував було до свого крісла, та знову повернувся до столу.

— Мало не забув, — сказав він. — Шапка-невидимка може згодитися при затримці злодія або, навпаки, якщо треба від нього втекти...

Присутні вражено мовчали. Нарешті слово взяв один із членів ученої ради:

— Мені все зрозуміло, — з пафосом мовив він, — крім одного: яке відношення має шапка-невидимка до нашої кафедри?

Присутні зашуміли, захвилювались. Ось-ось мав статись емоційний вибух.

— Винахід є винахід, і не будемо формалістами, — перерізав я «бікфордів шнур» однією реплікою.

Слова попросив заступник профорга кафедри.

— Товариші, на наших очах здійснюється казка! — схвильовано вигукнув він. — Ще недавно люди мріяли про килим-літак, уже маємо космічні ракети. Мріяли про скатерть-самобранку — і ось тисячі ентузіастів системи громадського харчування перетворюють її на дійсність. А тепер — перед нами ще одне здійснення казкової мрії. Подумати тільки — шапка-невидимка! Ось вона, перед нами! Її можна помацати руками, навіть надягнути!..

— Правильно, хай надягне! — почулися вигуки.

— Хай продемонструє!

Дисертант неквапливо наблизився до столу, на якому лежала шапка-невидимка, підняв її над собою й урочисто натягнув на голову.

Всі ахнули: дисертант не зник, не розчинився в повітрі. Він стояв і спокійно дивився на опонентів. Чуда не сталось, і присутні, отямившись, загули.

— Бачите, — спокійно мовив дисертант, — мають іще місце деякі неточності в технології. Які саме — покажуть подальші дослідження. Я хочу з цієї трибуни запевнити, що коли сьогодні мені буде висловлено довір'я і я захищу кандидатську, то до захисту докторської підготуюся ретельніше, і таки зможу здивувати всіх...

— Нас ошукали! — роздратовано мовила заступниця завідуючого кафедрою.

Чистої води шарлатанство, — докинув член наукової ради.

Це скидалося на явний провал. Треба було рятувати становище.

— Друзі! — патетично вигукнув я. — Не можна так суворо ставитися до наукового експерименту. Можливо, це — якась дрібна неточність у розрахунках, неістотна помилка в технології. Проте ми мусимо віддати авторові належне — перед нами приклад сміливого наукового пошуку.

— Але ж ми домовлялися, — суворо нагадав завкафедрою, — до захисту допускати роботи, які мають практичну, прикладну цінність.

— А хіба оця шапка не має практичної, прикладної цінності? — перепитав я. — Друзі, вона ж гріє!

— Справді, — підтримав мене опонент, — у ній ніякий мороз не страшний.

Схвальний гул заглушив останню фразу.

— Товариші, приступаємо до голосування! — пролунав владний голос головуючого.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

Поїхали далі...

(УЯВНА ЕКСКУРСІЯ ПО ПРИМІТНИХ МІСЦЯХ)

Рекламна листівка туристичного агентства, яку ми оце запозичуємо з канадської газети «Глоб енд мейл», аж пашіє гостинністю і доброзичливістю. Бізнесмени від туризму присягаються, що догодять будь-чиєму смакові — і тих, хто воліє побачити місця, «де відбувалися великі біблійські події», і тих, кого цікавить ізраїльське сьогодення. «Вам покажуть гору Сіон і рукописні сувої Мертвого моря, будинок кнесету» і, звичайно ж, пам'ятники сіоністам високого рангу, меморіали, могили визначних сіоністських діячів. До ваших послуг — сонце, море й інші чудеса природи...

Словом, побуваєте не в країні, а в землі обітованій!..

Прочитали ми все це і, дещо знаючи про справжній, а не рекламний Ізраїль, уявили собі ймовірну екскурсію...

* * *

— Дами й панове, — урочисто проголошує екскурсовод, — подивіться праворуч. Перед вами будинок кнесету — ізраїльського парламенту. Зверніть увагу на архітектуру.

— Пане гід, — подає голос якийсь допитливий екскурсант, — а що це там на фронтоні написано? Перекладіть, будь ласка.

— Гм... Вам, іноземцям, цього не зрозуміти.

— А все-таки...

— Ну, тут написано: «Великий Ізраїль — від Нілу до Євфрату».

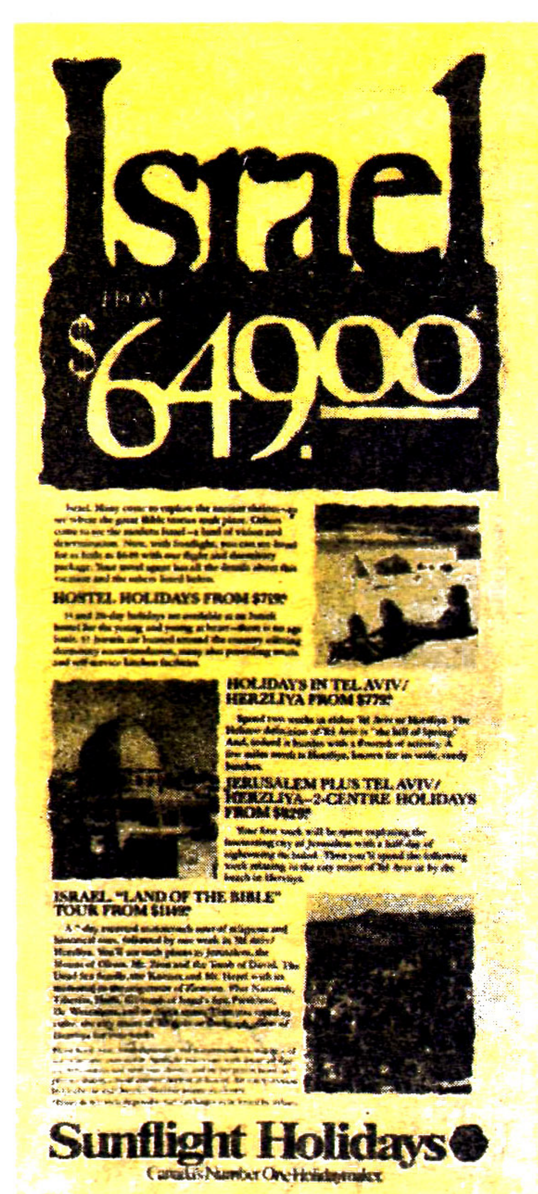

— Але ж це суперечить міжнародному праву і резолюціям ООН...

— Дами й панове, не тратьмо часу на несуттєві розмови — він у нас обмежений. Рушаймо далі... Подивіться ліворуч: перед вами — могила першого президента Ізраїлю.

— А що то за кладовище перед тим праворуч виднілося? І могили свіжі...

— Там закопують арабів. Після того, як вони побувають на бесідах у поліції чи у службі безпеки.

— А чому арабами ці організації так цікавляться? — не здається допитливий турист.

— Бо вони чомусь не хочуть спокійно дивитися на те, що ми загар.., пробачте, повернули собі землі, на яких вони жили. Ну, поїхали далі!..

— Пане екскурсовод! Зупиніть, будь ласка, автобус — ми, видно, минаємо знамениту Стіну плачу!.. Онде-о стоїть напівзруйнована, а коло неї люди слізьми аж умиваються!

— До знаменитої стіни ми ще не доїхали. Це просто розвалили бульдозером житло якогось араба.

— Як то так — розвалили?! А права людини?! Про них же самі сіоністи так люблять поговорити! І раптом отут, в Ізраїлі...

— Слухайте, панове! Ви мене самого до плачу доведете отими непотрібними розмовами!.. Водій, ти що — заснув там?.. Поїхали далі!..

— Дами й панове! Перед вами — порт Хайфа. Гляньте на оті, пришвартовані біля пірсів, красені кораблі.

— Пане гід! А що то випинається на тому красені — чи не гармата?

— Вгадали, саме гармата. Відправляємо в Південно-Африканську республіку. Чудові там хлопці, хоч дехто їх чомусь расистами називає... Пане, що з вами?.. А-а, побували, кажете, в їхніх руках і тепер не можете спокійно чути про них?.. Пробачте, я висловив тільки думку, яку день у день викладає наша преса... Все, все — більше не буду... Поїхали далі... Дами й панове, подивіться... Ні, краще послухайте, що я скажу. Давайте домовимося: не дивіться ви ні ліворуч, ні праворуч. Дивіться одне на одного. Коли за вікном з'явиться щось цікаве і дозволене для показу, — я сам зверну на це вашу увагу. О'кей?..

Далі автобус котився без зупинок...

Так могла б пройти яка-небудь екскурсія по Ізраїлю. Але жодне туристичне агентство ні про що подібне, звісна річ, і не заїкається. Та й не тільки туристичні агентства ретельно дбають про те, щоб реклама Ізраїлю перед світовою громадськістю випромінювала цілковиту благопристойність і непогрішність.

Д. ЛОМКО.

І сміх, і гріх

ФІЛОСОФІЯ І ЖИТТЯ

Двадцятип'ятилітня викладачка філософії неаполітанка Паола Парлато довгенько силкувалася влаштуватися на роботу за спеціальністю. Але, всупереч древній філософській мудрості, яка твердить, що все тече, все міняється, хоча час і справді-таки спливає, — з роботою нічого не мінялося.

Кінчилося тим, що дипломований філософ Паола Парлато змушена була змінити свої погляди на справу і, користуючись щасливою нагодою, влаштувалася двірничкою.

УЧНІ Й УЧИТЕЛІ

Група батьків у Австралії поскаржилася у міністерство освіти, що учням шкіл під час випускних екзаменів дають занадто вже важкі задачі з математики. Міністерство вирішило перевірити цей сигнал. Підготовлені для чергового екзамену задачі були запропоновані 24 учням і 12 учителям. Наслідки: 23 учні успішно справилися із завданням, один учень і 12 учителів провалилися.

Махрові наклепники з радіостанції «Свобода», «Вільна Європа» і подібних їм радіоцентрів виступають з брутальними наклепами на СРСР та інші країни соціалізму за прямою вказівкою ЦРУ.

(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Суфлер і його трупа.

Друже Перче!

Ти часто буваєш у відрядженнях, зупиняєшся у готелях. Хочу застерегти: не зупиняйся, ради бога, в одеському готелі «Великий Московський»! Я прожив там тиждень — і, треба сказати, залишив про нього не найкращі спогади. Крижана вода в душі, якою мені довелося митися (звичайно, за повну плату), — це ще не найкращий з проявів місцевої гостинності. Відсутність чаю і цукру — теж дрібниці. Зрештою, те й друге можна купити в магазині й кип'ятити собі чай електрокип'ятильником (хоч правилами протипожежної безпеки це й забороняється). Спасибі, хоч склянки у чергової є. Проте такса за їх прокат залежить від настрою чергової: першого вечора вона взяла за кожну склянку по 10 копійок, другого — по 30, а третього — дала мені надбитий фужер і потім почала вимагати за нього карбованця...

Отож, якщо хочеш зберегти добрий гумор — не ризикуй наражатися на гостинність цього готелю!

В. СТОЄЦЬКИЙ,
ст. інспектор Управління пожежної охорони МВС УРСР.

Чи знаєш ти, що означає вираз «вийти сухим з води»? Ми, колгоспники колгоспу «Перше травня», які живуть по вулиці Матросова, думаємо, що цей вираз якнайкраще пасує до керівників Нікопольської ПМК-4. Ще у 1972 році ця пересувна механізована колона заходилася прокладати нам водопровід. Тричі перекопували вулицю, а води ми так і не бачили. Махнув рукою на цю справу й наш Томаківський райвиконком. Дехто каже, що його голова М. М. Василенко просто умив руки. Цікаво, чим би він умив їх, якби жив на нашій вулиці!

В. СКОЛЕЦЬКИЙ, В. ІГНАТЕНКО, І. ГОТОВЧИК, В. РЕМАРЧУК, П. ШИРЯЄВ, М. ДОВБУШ та інші — усього 14 підписів.

Дніпропетровська область.

Признаємося чесно: звертаючись до тебе за допомогою, ми вдаємося до хитрощів. Але ти, гадаю, вибачиш нам, коли узнаєш, що й до чого.

Річ у тім, що свого часу ми здали на ремонт у Теофіпольське райоб'єднання «Сільгосптехніка» трактор Т-74. Комплектували його ремонтники, доукомплектовували, і так цілих п'ять місяців, аж поки ми не поскаржилися в редакцію обласної газети. Допомогло: трактор нині на ходу. Зате керівні ремонтники після тієї скарги почали скоса на нас позирати. Може, від отих їхніх поглядів, а може, так уже воно йшлося, проте спіткала нас нова біда. Одержали ми з капітального ремонту комбайн СК-4. Лагодили його в Антонінському відділенні «Сільгосптехніки», і лагодили так, що не лише хліб збирати, а й дивитися на комбайн страшно.

Поткнулися ми, було, в Ізяславське райоб'єднання «Сільгосптехніка» за запасними частинами, та де там. Немає для вас нічого, кажуть. І нічого не вдієш проти цього «немає». Он глибинні насоси ми в ремонт іще позаторік райоб'єднанню здали. Проте й досі вівці та свині нормально водиці не п'ють.

От ми й вирішили, Перче, до тебе звернутися. Нехай на нас не те що скоса позирають, нехай очима їдять, але ж нехай і роблять усе по-людському.

С. ГОНГАЛО,
голова колгоспу «Дружба» Ізяславського району Хмельницької області.

Інозем ний гумор

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

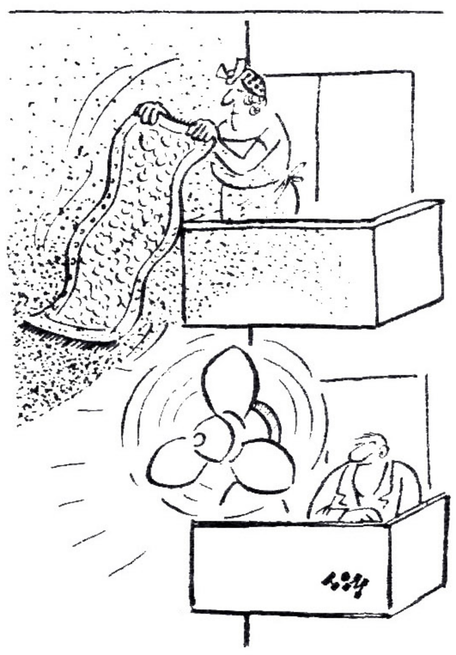

Без слів.

БОЛГАРСЬКІ СМІШИНКИ

Перукар, який вже двічі порізав клієнта, намагається його заговорити:

— Ви вже голилися в нашій перукарні?

— Ні, — відповідає клієнт. — Вухо я втратив під час війни.

* * *

— Моя подруга дуже інтелігентна. Грає на піаніно, знає дві мови...

— Розумію. Моя теж не красуня.

* * *

Двоє професорів, фахівців у галузі фізики, сидять у ресторані й жваво розмовляють. Поблизу проходить стрункa вродлива жінка. Обидва негайно замовкають і дивляться на неї. Один із професорів вигукує:

— Погляньте, як цікаво згруповані атоми!

* * *

Рибалки цілий день ловлять рибу. Надвечір один із них каже зітхаючи:

— Є речі, в які я ніколи не повірю...

— Наприклад?

— Ну, наприклад, що цілі народи живуть тільки завдяки риболовству.

* * *

Забинтований з ніг до голови службовець запізнився на роботу на цілу годину:

— Зі мною трапилось велике нещастя, товаришу директор. Я впав з п'ятого поверху.

— І що, ви падали цілу годину?

* * *

Гості сіли за стіл.

— Албено, — питає хазяйка дочку, — чому в Йордана немає ножа й виделки?

— А для чого вони йому? Чи не ти казала, що він їсть, як кінь.

Переклав з болгарської
О. ГОРОВИЙ.

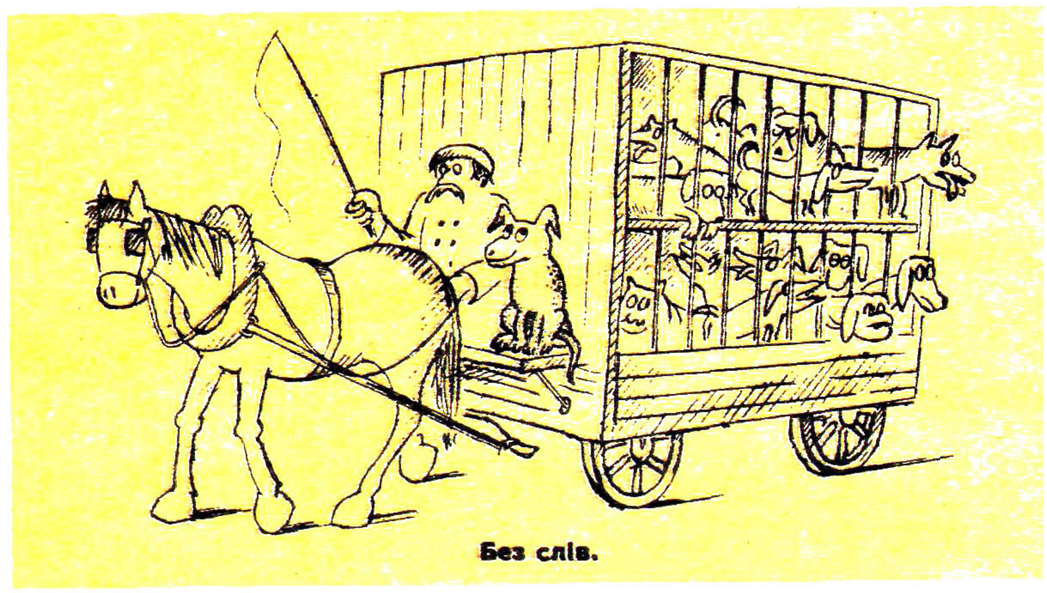

Без слів.

Без слів.

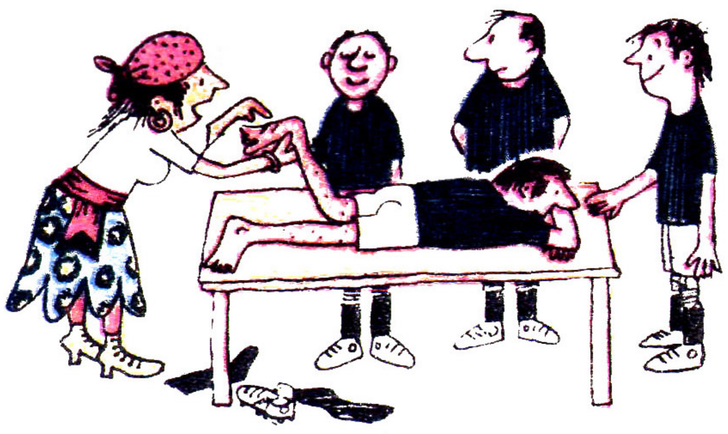

— А на чотирнадцятій хвилині ти заб'єш гол у ворота суперників...

— Перепрошую, але ви мені наступили на чуба.

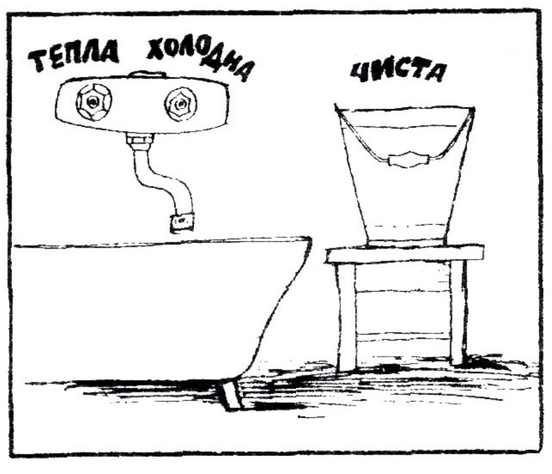

Без слів.

Страшне перо не в гуска...

«ЗНІМАЛЬНА ГРУПА КІНОФІЛЬМУ «ШКІРА БІЛОГО ВЕДМЕДЯ» ОДЕСЬКОЇ КІНОСТУДІЇ ВІЗЬМЕ НАПРОКАТ ШКІРУ БІЛОГО ВЕДМЕДЯ З ГОЛОВОЮ. У ХОРОШОМУ СТАНІ. АДМІНІСТРАЦІЯ».

(Із газети).

Надіслав М. ВАРВАРОВ.

* * *

«СУМСЬКІЙ ТОРГОВО-ЗАКУПОЧНІЙ БАЗІ ОБКООПТОРГУ ТЕРМІНОВО ПОТРІБНІ НА РОБОТУ механік-холодильник та машиністи холодильних установок».

(Об'ява в газеті).

Надіслав В. ДЕРЯГА.

* * *

«Не ставлячи до відому правління колгоспу і завідуючого фермою Гомерко Т. В. наказала працівнику ферми Долиненку В. А. зарізати побільше свиню разом з її братом Сазоненком О. В.».

(Із рішення правління колгоспу).

«Правління колгоспу повідомляє, що правопорушники Писанка і інші накретиковані і пущені в колгоспний телевізор».

(Із відповіді правління колгоспу райвідділу внутрішніх справ).

«Правління колгоспу звільнити т. Федорченка від виконання обов'язків свинокомплексу».

(Із рішення правління колгоспу).

Надіслав М. КУХАРЧУК.

* * *

(З кіноафіші.)
Фото М. І. ХОМИЦЬКОГО

Мал. А. ЩЕРБАКА

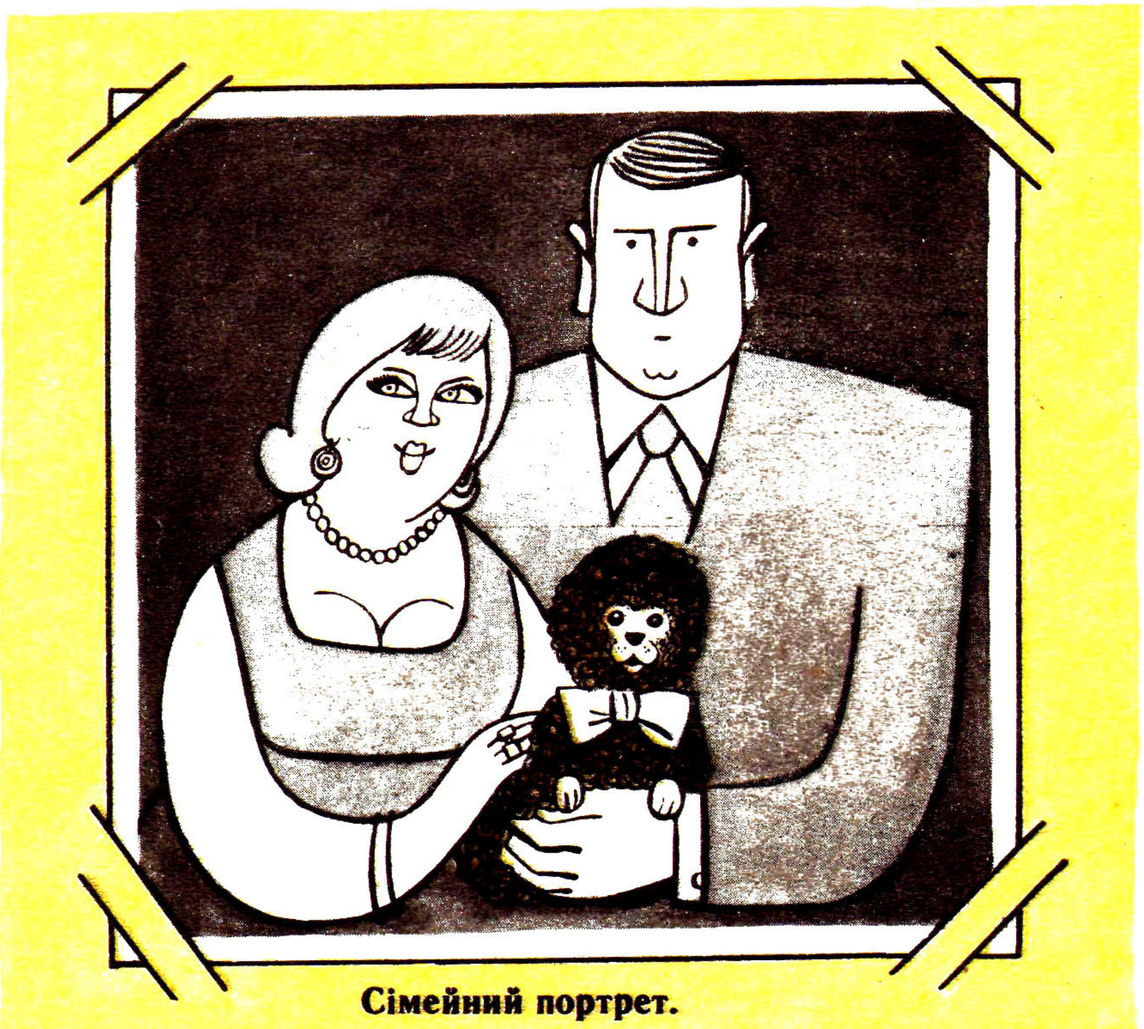

Сімейний портрет.

Сатиричні мініатюри

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ

ЗАМКНУТЕ КОЛО

— Хіба вас, овечки, я різав би? Ні! —
Зітхав у вівчарні Вовчисько похмуро, —
Але ж миротворцем, шановні, мені
Не стати ніяк... без овечої шкури!

БАРАБАННА ПЕДАГОГІКА

— Е, що б там педагоги не казали, —
Хвалився Барабан в кінці життя, —
Мене як музиканта, Флейто, змалу
Виховувало виключно... биття!

МУДРИЙ ПІЧКУР

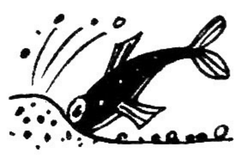

— Тому і мудрий я давно, —
Пишавсь один Пічкур собою, —
Що, зариваючись у дно,
Завжди працюю... головою!

ШВАБРА

— За пилом я слідкую пильно,
Тому в квартирі і не пильно!

ГОРДІСТЬ ВІКНА

— Без мене Сонечко-світило
Кімнату б цю... не освітило!

ЗАКОХАНІСТЬ...

— За що ж ти так боляче б'єш мене, Палко?
— Я, Килиме, в працю закохана палко!
Щоб ти був чистеньким і в будень, і в свято,
Обов'язок свій я виконую свято!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ **Про те, що будинок № 19 по вулиці Перекопської дивізії у місті Одесі було заселено ще у квітні 1977 року, але досі в ньому не встановлено поштових скриньок, повідомлялося у фейлетоні «Чи не забагато Іванів Семеновичів!» (№ 4 журналу).**

Після виступу «Перця» заступник голови виконкому Одеської міськради Г. І. Сапенюк повідомив, що нині поштові скриньки у згаданому будинкові встановлено.

☆ **«Харчами не перебиратиме!»** — так називався фейлетон, вміщений у «Перці» № 8, в якому писалося про істотні недоліки в роботі студентських їдалень у місті Донецьку.

Заступник начальника Донецького обласного управління громадського харчування А. Г. Васильєв повідомив редакції, що фейлетон обговорено на виробничих нарадах у торговельних організаціях та колективах підприємств, згаданих у виступі «Перця». Питання організації обслуговування студентів розглянув виконком обласної Ради народних депутатів. Вирішено створити у Донецьку комбінат студентського харчування. Разом з керівництвом учбових закладів розроблено заходи, спрямовані на поліпшення організації харчування студентів. Ужито заходів і до безперебійного постачання їдальням необхідного асортименту продовольчих товарів, столового та кухонного посуду, санспецодягу та інвентаря. Роботу студентських підприємств громадського харчування взято під постійний контроль.

☆ У листі з села Заозір'я (Ровенська область) повідомлялося, що в місцевому клубі культурно-масову роботу занедбано, приміщення клубу давно вже потребує ремонту, а завідуючого клубом Виднийчука О. М. це зовсім не турбує.

Голова виконкому Зарічнянської райради В. П. Федорчук повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, мали місце. Нині приміщення клубу відремонтовано, закуплено нові музичні інструменти. Виднийчука О. М. з роботи знято.

☆ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що в Луцькій районній лікарні неправильно розподіляють премії.

На прохання «Перця» Волинський обласний комітет народного контролю перевірив цей лист, а голова комітету Г. Д. Гаврилюк сповістив, що факти, викладені у ньому, підтвердились.

Наказом Волинського облздороввідділу на головного лікаря райлікарні Колихана П. О. і головного бухгалтера Філатову накладено дисциплінарні стягнення. Безпідставно одержані преміальні повернуто державі.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (1058) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. 07. 1979 р. Підписано до друку 31. 07. 1979. БФ 11711. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 03583. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Верховоди НАТО докладають усіх зусиль, щоб затягти в цей агресивний блок Іспанію.
(З газет).

Ждуть із нетерпінням.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ТРУД І КАПІТАЛ

У кожного свій клопіт.